

НОВИНЕ ГРАДСКОГ ОДБОРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ БЕОГРАДА

ВЕЛИКА СРБИЈА

БЕОГРАДСКО ИЗДАЊЕ



БЕОГРАД
ЦЕНА 1 ДИНАР

15. МАЈ 1997.
БРОЈ 380, ГОДИНА VIII



ЦЕНТРАЛНА ОТАЏБИНСКА УПРАВА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
4. МАЈА ОДЛУЧИЛА

Др **ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ**
КАНДИДАТ РАДИКАЛА
ЗА ПРЕДСЕДНИКА СРБИЈЕ

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел

Генерални директор:
Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника:
Дмитриј Јанковић

Редакција:

Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић,
Јадранка Шешел, Дејан Анђус,
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,
Коста Димитријевић,
Драгољуб Стаменковић

Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић

Потпредседник Издавачког савета:
Петар Димовић

Издавачки савет:

Томислав Николић, Маја Гојковић,
Драган Јовановић,
Ранко Вујић, Драган Тодоровић,
Ратко Гонди, др Никола Поплашен,
Стево Драгишић, Миодраг Ракић,
Зоран Красић, Милован Радовановић,
Јоргованка Табаковић,
Ратко Марчетић, Владимир Башкот

Секретар редакције:
Љиљана Мијковић

Шеф дистрибуције:
Зоран Дражиловић

Технички уредник
и компјутерски прелом:
Северин Поповић

Штампа:
НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д. д.
Влајковићева 8, 11000 Београд

Карикатуре:
Синиша Аксентијевић

Тираж: 10.000 примерака.

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104 од 5. јуна 1991. године. Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се "Велика Србија" сматра производом из Тарифног броја 8. став 1. тачка 1. алинеје 10. за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

У овом броју:

Ко је кога оседлао	3
Човић по други пут међу Београђанима	4
Опет "аутономашни"	7
Српски радикали и ратни хушкачи	9
Још мало о неким студентима	10
Кога "подржава" СПС	11
Чекајући кредитора	12
Игре али без хлеба	13
Нови избори али по новом закону	14
Бара Венеција од данас до сутра	15
Основни програмски принципи Српске радикалне странке	16
Адресе општинских одбора Српске радикалне странке	17
Реаговања	18
Општински одбор Српске радикалне странке Чукарица	20
Програмски манифест Српске радикалне странке за локалну саоправу	21

ВЕЛИКА СРБИЈА
БЕОГРАДСКО ИЗДАЊЕ
ИЗЛАЗИ СВАКОГ ПРВОГ
И ПЕТНАЕСТОГ У МЕСЕЦУ
ЦЕНА САМО 1 ДИНАР

ПОСЛЕ ТРИ МЕСЕЦА ВЛАСТИ НА ПОМОЛУ РАЗЛАЗ КОАЛИЦИОНИХ ПАРТНЕРА У СКУПШТИНИ БЕОГРАДА

КО ЈЕ КОГА ОСЕДЛАО?

Стање у коме се нашао Београд је катастрофално, рекло би се да је горе него у време док се није знало ко ће владати градом. Оно што је најгоре у свему томе је немогућност поправљања стања у догледно време. Судећи по последњим изјавама лидера коалиције она практично више не постоји. Извлачећи закључак до краја, изгледа да ће скоро доћи до пада најгорег градоначелника у историји Београда.

Још није прошло ни првих сто дана нове градске власти а већ су се појавили први знаци њеног краја. Или прецизније, краја сарадње досадашњих коалиционих партнера. Додуше, ни до сада није било баш неког нарочито кординираног рада између градских функционера из Српског покрета обнове и Демократске странке, али оно што се сада дешава свакако више мирише на дефинитивни разлаз, него на хармонију.

На овако лоше односе између градских функционера из једне и друге странке, свакако је утицала и јавна свађа председника тих странака. Њихова међусобна оптуживања су једино могла да произведу оно што се управо дешава. Међутим има разлога који би довели до овога све да се помени лидери слажу као рођена браћа.

Прву горчину преваре осетили су партнери из Српског покрета обнове када је Зоран Ђинђић купио два одборника више од свог партнера, како би се он кандидовао за градоначелника. После тога уследили су веома тешки и мучни преговори око расподела осталих функција у градској власти. Тако је Српском покрету обнове припало место подпредседника скупштине, председника градске владе, једнак број места у самој влади, а Ђинђић је остао ускраћен и за место секретара градске скупштине. Ако још узме у обзир да је Ђинђић морао да потпише да прихвата да председнички кандидат буде из Српског покрета обнове, онда је јасно да је он платио високу цену да би могао да се слика свакодневно.

Овде ћемо направити малу дигресију зато што се намеће питање: Зашто је Ђинђић пристао на тако високу цену?

Сигурно је да му је и тад било јасно да ће односи са коалиционим партнером доћи до усијања кад тад. Са том предпоставком он је морао знати да ће једнога дана без кључних функционерских места под својом контролом (функција секретара у потпред-



Ко је први окренуо леђа?

седника скупштине и председника извршног одбора) постати обична марионета. Међутим, он је и на то пристао само да би се дочепао градоначелничке фотеле. Очигледно да већ тад није имао намеру да се меша у свој посао, већ се задовољио само протоколним делом своје функције. Отварање разних манифестација, обрезивање ружа и сл.

После овога на ред су дошла јавна комунална предузећа, установе културе и физичке културе, градске дирекције и заводи и слично. Овде се не може са сигурношћу утврдити да ли је неко остао кратких рукава, али се сасвим сигурно може рећи да су незадовољни и једни и други. Јер сигурно се у нечијим рукама налази нешто што је баш онај други хтео. После тога Зоран Ђинђић је преко својих гласила покренуо кампању против кадровца Српског покрета обнове наводећи ко је са ким у сродству.

Ђинђић се једном приликом пожалио како не обавља своју дужност онако како би требало зато што не наилази на добру сарадњу Извршног одбора. А пре неки дан је такође имао примедбу на неке иницијативе градске владе.

И тако док се они међусобно оптужују и покушавају да изграде што повољнији положај за дефинитиван обрачун потпуно су заборавили оно због чега се ту налазе. Управо због те своје нетрпељивости нису способни да ураде било шта што би било од неке користи за град. Уместо да се баве решавањем проблема града, они се баве сами собом. Ти лоши односи су тако далеко отишли да се извршила и подела интересних сфера. Нпр. Демократска странка је под своју шапу ставила изградњу фабрике за рециклажу отпада све са провизијама које иду уз такве врсте посла.

Стање у коме се нашао Београд је катастрофално, рекло би се да је горе него у време док се није знало ко ће владати градом. Оно што је најгоре у свему томе је немогућност поправљања стања у догледно време. Судећи по последњим изјавама лидера коалиције она практично више не постоји. Извлачећи закључак до краја, изгледа да ће скоро доћи до пада најгорег градоначелника у историји Београда.

После тога из освете пада и влада, а онда улазимо у кризу власти у градској скупштини, а за то време и даље се ништа у граду неће поправљати.

Стево Драгишић

ПО ЧЕМУ ЋЕ ОСТАТИ УПАМЋЕН НЕБОЈША ЧОВИЋ

ЧОВИЋ ПО ДРУГИ ПУТ МЕЂУ БЕОГРАЂАНИМА

Небојша Човић, човек који је био у стању да обиђе два блока само да неби морао да прође поред цркве, недавно љуби патријарху руку и пали свеће у цркви. И то телевизија снима као један од важнијих догађаја у Београду тога дана. Невероватно. Политичког мртваца неко покушава да нашминка наколмује, уреди и врати на политичку сцену. Рачунају на кратко памћење београђана. Рачунају на могућност да је Београд заборавио колико га је Небојша Човић осакатио и осиромашило.

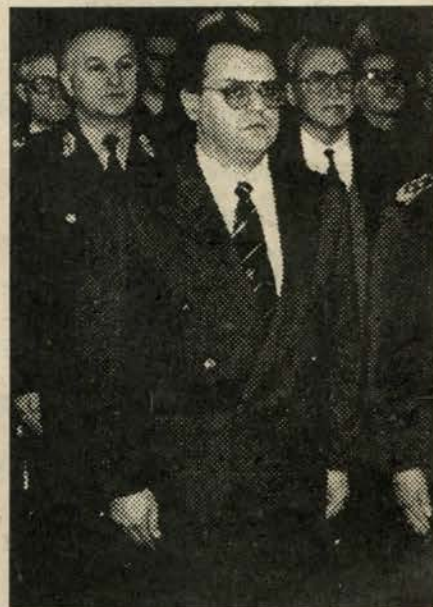
Ових се дана чудне ствари дешавају на политичкој сцени Србије. Очекиване и неочекиване. Многи, за режим заслужени људи одлазе са политичке сцене, а многи, некад одстрањени из разноразних разлога се у политику враћају. Неко на мала, неко на велика врата, али ипак се враћају. Уколико није игра људима, онда је, по свој прилици политичка судбина. Судбина и ништа друго. Тако ћемо опет имати прилике да нам политику Градског одбора Социјалистичке партије Србије тумачи, својевремено одстрањена из редова челних људи ове партије другариша Ђого. Сада додуше и још Антоновић, или тако нешто. А таман смо се лепо одвикли од ње. Ил ће нам политику на глобалном нивоу из ове партије пренести и тумачити такође некад одстрањени а сада поново актуелни Жељко Симић. Исти онај Жељко за кога су говорили да је најгори ватерполо тренер међу политичарима и најгори политичар међу ватерполо тренерима. Исти онај Жељко за кога је својевремено говорено да је у стању да састави најдужу и најбесмисленију реченицу која је у политици изговорена. Или како рече недавно један новинар, Жељко прича у томовима, без тачака и зареза. Ту је и својевремено најперспективнији кадар и партије и режима и готово незаобилазни Милорад Вучелић. Све ове судбине поново оживљених политичара се могу протумачити двоструко. Или режим схвата да их је беспотребно одстранио, или је у странци такво осипање кадра да су принуђени да замале горе поменуто госпуду да се врате и помогну да се лик и дело председника странке и на несрећу Србије, актуелног председника државе сачува од нартаја и поткопавања, изазваног деловањем што опозиције, а богами, и деловањем самог председника и саме партије. Тек, било како било, евидентно је да се на неке важне функције у

партији и у држави враћају неки, за државу и народ апсолутно неважни људи.

Ипак, највише збуњује камелеонски преокрет и покушај повратка бившег градоначелника Београда. Небојша Човић, човек који је био у стању да обиђе два блока само да неби морао да прође поред цркве, недавно љуби патријарху руку и пали свеће у цркви. И то телевизија снима као један од важнијих догађаја у Београду тога дана. Невероватно. Политичког мртваца неко покушава да нашминка наколмује, уреди и врати на политичку сцену. Рачунају на кратко памћење београђана. Рачунају на могућност да је Београд заборавио колико га је Небојша Човић осакатио и осиромашило. Рачунају да ће, стално праштајући српски народ и овога пута опростити. Ко рачуна, како и зашто, остаје да се накнадно утврди. И уврдиће се сигурно. Утврдиће се и коме је Човић потребан, и зашто. И шта све значи и колико кошта ова игранка. Колико ће коштати, ако се наравно спроведе. Нама остаје да београђане подсетимо шта је све бивши градоначелник, док је могао и док му се могло, а урадио је много. Толико много да ће га буџет Београда памтити још дуго, дуго.

Конзерве

Још у периоду преузимања власти у Београду од тадашње градоначелнице, која је узгред буди речено, морала да оде са тог места из једног врло прозаичног разлога јер је дала неки плац на Славији такорећи шабе, ондашњој српској мајци званој Дафина Милановић, и као знак посебне захвалности добила поклончић у виду накита а као знак мале пажње, који је вредео неких тричавих десет хиљада марака, немачких наравно, ведело се да ће градоначелник много урадити. Што за себе, што за ближње, што за



Некад је био први у строју а сад љуби патријарху руку

партијске другове, али ипак урадити. За Београд и београђане готово ништа. А редослед потеза је ишао отприлике овим редом. Користећи се функцијом коју је добио, градоначелник Човић обезбеђује позиције за себе и посао за своје предузеће где год му се укаже прилика, а указала се готово одмах после преузимања власти. Војни магацини су услед повећаних потреба изазваних ратом и ангажовањем војске, готово испражњени, те их је хитно требало попуњавати резервом хране. Конзервиране јер она дуже траје и лака је за припрему и коришћење на терену. Посао око припреме хране добија "Јухор" из Јагодине, а посао око прављења конзерви предузеће уваженог градоначелника Човића. И тако све остаје у кући. Налог даје председник државе који је из СПС-а посао око припреме хране добија предузеће

из Јагодине, чији је директор уважени члан СПС-а, и на крају конзерве производи предузеће чији је газда и директор такође уважени члан руководства СПС-а. Из самог врха, такорећи. И дотле је било све у реду. Брука и штета настају мало касније. Кад су поклопци, или дна конзерви попустила због лоше израде и кад се читав контингент покварио. Е ту настају проблеми. Не додуше да се истера кривица и кривац, већ проблеми како сакрити бруку и штету од јавности. Пошто је председник партије истовремено и шеф државе и председник врховног савета одбране, наложио је да се конзерве закопају и тако брука сакрије, а кадар, млад и персективан сачува. Уосталом ни штета није била бог зна како велика. Неких тричавих милион ипо марака. Немачких, наравно. Војска није платила конзерве, Човић је за конзерве наплатио Јухору целокупну суму и тако испадеше грбави једино радници Јухора. Сва штета се свали на њихова леђа и њихов жиро рачун. А војска је једно десетак дана у кругу касарне у Никшићу копала ровове и сачувавала покварене конзерве, па кад им се све смучило, једноставно истерали камионима у гудуре изнад Никшића и бацила целокупну количину. А било је ту неких 20.000 комада конзерви од по један литар. Кад смо открили аферу и на конференцији за штампу обелоданили радњу, главна одбрана Човића била је радикали не знају да се што је он произвео не зове конзерва него лименка. Шио му га Ђура, што каже народ. Није важно како се зове производ, већ зашто је неисправан.

Крезол

Господин Човић је задужио Београд и београђане још низом других својих потеза. Толико да ће памтити док су живи. А замало да врло кратко памте јер нико и неби више био жив. Шта се десило. У сарадњи са неким врло уваженим члановим њихове партије, толико уваженим да им ни данас не сме поменути име, градоначелник Човић организује набавку, довоз и складиштење у околини Београда, не територији насеља Добановци, огромну количину изузетно јаког хемијског средства које служи за производњу "Лизол-а". Средство се иначе више од двадесет година нигде у свету не користи као средство за дезинфекцију, јер је забрањено због изузетне токсичности. А Лизол се добија тако што се литар овог концентрата раствори у 99 литара воде и тако од литре крезол добијете 100 литара лизола. Крезол је иначе нуспроизвод у неким хемијским фабрикама и произвођачи плаћају стравичне провизије да се ослободе овог средства. Па кад су већ одлучили да плате, зашто неби и градоначелник мало омастио брке. И још



Заиграла пред Човићевим вратима

неко поред њега. И тако се више од 2000 тона овог коцетрата нађе у зони самог двомилионског Београда. Уз силне напоре, прозивања на свим нивоима и стравичан притисак наших одборника у скупштини града и посланика у републичкој скупштини отров је скоњен из Београда. Где и како, то само Бог зна. Зна додуше и Човић, али крије као змија ноге. Никад није рекао. Да ли тај отров уместо Београду прети неком другом граду у Србији остаје да се види?

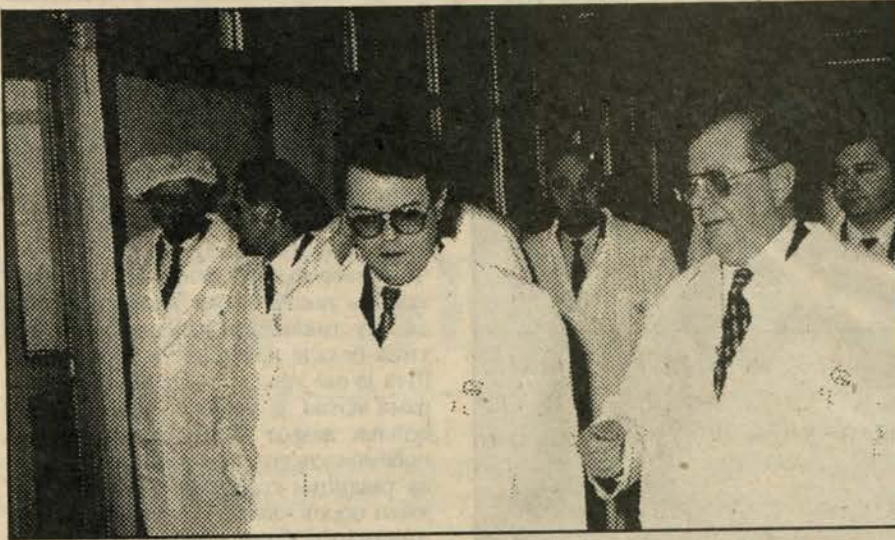
Нафтна афера

Негде, почетком 1995. године, у доба жестоких санкција и услед недостатка горива, цена нафтних деривата на тржишту у Србији страховито скаче и достиже невероватне цене. Могућност да се дође до ове драгоцене течности била је само шверц или куповина од шверцера. У ту, помало криминалну радњу укључивала су се многа предузећа и многи приватници. Довољно је било имати новца, пронаћи фирме које се тиме баве и за врло кратко време удвостручити или утростручити количну новца. Зарађивало се двоструко на само једној тури. Брз обрт капитала и врло лако обезбеђење вишка вредности. Е што је то све ишло на леђа народа, шта ћеш. Нико није савршен. Пошто није био савршен ни Човић он одлучи да и он покуша да се још мало обогати. Није брата на одмет имати још које милионче на рачуну или у цепу. Марака немачких, разуме се. Једини проблем је био како наћи готовог новца негде у висини од 1.500.000 динара. Тад је то било исто толико марака јер је курс био 1:1. И где пронаћи фирме које се тим послом баве, мало је незгодно било јер је то мирисало на кршење закона, али били смо под санкцијама па је било и гледања кроз прсте. И пронађе

Човић предузећа из околине Ужица. Требало је само пронаћи паре. А у градском буџету беше пара предвиђених за друге намене. Скупштина града донесе одлуку и уплати на рачун ових предузећа горе наведени износ и само се очекивало да се новац окрене па да свима буде добро. И градоначелнику. Њему поготову. Али како се све приче не завршавају срећно, тако се и ова заврши тако што ове фирме објавише да су у ликвидацији а градска скупштина остаде краћа за уплаћене паре. Шта је све град у то време са тим парама могао да уради и за колико побољша живот београђанима, никад нећемо сазнати. Ми смо само сазнали да тадашњи градоначелник има још један порок - коцку. Не бисмо додуше имали ништа против да се Човић коцка. То је порок. Као дрога, дуван, пиће. Имамо против да се он коцка градским парама, парама свих нас који у овом грду живимо. И захтевали смо да се против Човића покрене поступак и утврди одговорност. И данас то исто захтевамо. И питамо се, ко сада спречава разоткривање и ове афере. А неко спречава. Од актуелне власти.

Рекети и рекеташ

Президборне кампање увек и свуда много коштају. И СПС као владајућу странку су коштали. Поготову они 1993. године. Требало је платити сва она гостовања на телевизији, све оне силне плакате, сав пропагандни материјал, успут купити и по неког функционера. Једноставно гомила пара. А ако си још и председник градског одбора, веће су и потребе. И не можеш баш сваки динар тражити од шефова. Имају и они толико брига и трошкова. Мораш нешто и сам. И одлучи тадашњи председник СПС Београда и тадашњи градоначелник да се мало и снађе. И снашао се богами. Отишао лепо код оног Језде, који је такође био преварант, и замолио или захтевао, свеједно неки тричавих 200.000 ДЕМ. Шта је то за онако јаку банку. А Човићу таман за кампању. Узимао је те паре не као рекет, што се дало помислити, већ искључиво као позајмицу. А вратиће му, тако му је обеоно једног дана. Некад, можда. Угланом паре дођоше на рачун градског одбора СПС, потрошише се за кампању, градоначелник доби изборе и на тренутак заборави на дуг. Ми смо га досетили, кад смо аферу открили. Он додуше рече да је паре већ вратио. Кома, кад је Језда убрзо одјездио у бели свет, није нам познато. Није ни Човићу, али то није важно. Паре ионако нису биле Јездине. И он је на сличан начин дошао до њих. Опљачкао их од народа. А народ каже "како дошло, тако отишло". Отишле паре отишао Језда, отишла кампања у заборав, једино народ остао да тугује што је дозволио да га хохштаплери преваре.



Доктор за провизије

Паркинг плус

Вероватно грађани Београда још нису заборавили чувену аферу "врлог" градоначелника Човића везану за паркинге. Ако су и заборавили, ускоро ће нас све потсетити на то пресуда међународног суда из, чини ми се Париза, по коме ћемо бити обавезни да фантомској фирми која се зове "Дудаи Електроник" исплатимо неких 50.000.000 долара - ситница. А све је почело тако што је прво формирана Дафимент банка, а онда она ступила у контакт са овом фирмом па затим уговорила сардњу са Београдом, тачније градоначелником, па онда потписали уговор за изградњу гаража и паркиралишта по Београду. Лепо да лепше не може бити. Још само да није било и лажно, где би нам крај био. Овако, нема ни једног изграђеног места за паркирање из овог уговора, а ми дужни толике паре. А цела ова ујудурма се дешавала у оно време кад је приватно банкарство уживало код нас посебан углед, кад су се и савезни премијер Контић и друге СПС величине љубиле са "угледним" посленицима и власницима тих банака. Сад кад је Дафина покупила народу и задњу марку, да би затим славно пропала, кад је и штења у државним банкама пропала, кад је пропало све живо, и кад ће и Београд пропасти плаћајући силне кредите, камате и дажбине за никад не обављене послове. Углед и рејтинг правог човека из тог времена расте. Да се прекрсти чак и Зоран Лилић иако човек никад не улази у цркву. А што је најгоре, тих 50.000.000 и неће бити коначна цифра. На то ће доћи надокнада за претрпљену штету, за пољуљан углед Дудаи Електроник-а, за душевне патње њихових власника, за пољуљан пословни морал и за, бог те драги пита шта све још. Човић је дакле потписао уговор у име града да град плати огромне паре а за узврат не добије буквално ништа. Е, ал у пословном свету запада, поготову код

оваких фирми, провизија је нормална ствар. Чак подразумевајућа. И креће се око 10%. Кад се ово има у виду и код овог и свих претходних послова, онда бива јасна позадина целе ове приче. Бивши градоначелник је потписао овај и претходне, а и потоње уговоре из интереса. Лични интерес је био пресудан. Лична провизија за лични цеп и личне потребе личности која је уговор потписала. Човић и Паркинг плус направише велики минус у градској каси. Колики је плус на приватним рачунима актера ове работе још није утврђено. Утврђено је да му само рејтинг расте. И да се за њега интересују неке странке. Радо би га виделе у својим редовима. Да их мало долучи, и посаветује. Он је бар човек од искуства-огромног. Па да није било његове неисправности Београд никад не би добио оне пластиканере на аутобуским стајалиштима. Муку је Небојша имао док се са грком, власником Alma Quatro, погодио. Око провизије највише.

Много је афера накупио бивши градоначелник Човић. И много пара градских, односно наших заједнич-

ких потрошио. И вероватно многе провизије покупио. А зашто и не би. У странци у којој је био, то је било првило понашања. Што си веће име у странци, што већу функцију имаш, то су ти могућности за узимање провизије биле веће. Тако су углавном сви радили. Неки су додуше, после тога отишли из странке у ЈУЛ. Небојша није. Он је једноставно платио цену лоше спроведених избора, крађе гласова и свега осталог што је дошло после тога. И искључен је из СПС-а. А затим је дошло затишје, које је обављало да ће он бити заборављен, баш као и сви његови претходници. Ко се рецимо сада сећа оног Богдановића који је касније тражио да се Београд бомбардује - нико. Та судбина је чекала и Човића. Требао је да остане са стране и крпка провизијице које је крваво стекао током градоначелниковања. Требао је, али није. Изгледа да је власт дрога, много јача од свих до сада пронађених дрога.

А сад читам по неким новинама како му популарност код грађана расте. Чак и да ће га неке од странка калидовати за неку од функција. Можда чак и за место председника државе. о tempoга о mores. Да се човек просто пренерази. Ајд и да разумем ове странке. Ко зна ко су им чланови? И какви су, кад им је Човић еталон за политичко и остало поштење и мудрост. Вероватно су тамо све сами хошпаплери, далеко гори од њега.

Што се мене тиче, лично сам очекивао да ће актуелна градска власт прикупити документацију и већ покренути кривићно гоњење за бар две-три од ових набројаних, а богами и многих ненабројаних афера. Овако, више не знам ни да ли ће ико одгрварати у овом граду за све што је учињено. Ако се овако настави, чисто сумњам.

Момир Марковић



"Запакујте ми пар комада" - Небојша Човић

КОЈИ СУ ПРАВИ УЗРОЦИ ПРОБЛЕМА СЕЉАКА У ВОЈВОДИНИ

ОПЕТ "АУТОНОМАШИ"

Читавом Војводином господари неколико трговинских фирми које држе монопол у целокупној трговини, у чему је ту кривица фактора ван Војводине? У чему је кривица других што се Војводини намеће монокултурна производња да би тиме манипулисали њени моћници у спрези с осталим моћницима,

Зар су сељаци у Мачви или Поморављу у бољем положају од војвођанских (на пример један део Мачеве испод Саве административно припада и даље Војводини, па зар је један атар пљачкан а други на неколико корака даље није), зар су у бољем положају сточари на Пештеру, Куршумлији, Хомољској области и њихова откупна цена је шест пута мања од финалне; по тој логици и они би требали тражити аутономију својих области.

Аутономија Војводине у оквиру Србије представља један од најтежих блага за српски народ у последње време, титоистичко бреме којег српски народ никако да се ослободи.

Синхронизована акција војвођанских аутономаша, шиптарских сецесиониста и црногорских сепаратиста (ни су изостала ни реаговања "бошњака" у Рашкој области) вероватно представља заједничку акцију дириговану из једног центра.

Војводина се одлуком Народне скупштине 25. новембра 1918. године пријединила Србији као њен саставни и интегрални део и то вољом српског народа, у Резолуцији о уједињењу се каже:

1. Молимо владу братске Србије, да на Конгресу мира заступа наше интересе.

2. Прикључујемо се Краљевини Србији, која својим досадашњим радом и развојем ујемчава слободу, равноправност, напредак у сваком правцу, не само нама, него и свима словенским, па и нелсловенским народима, који с нама заједно живе."

(Исто тако Букурештанским мирним уговорима из 1913. године су Косово и Метохија и Вардарска Македонија интегрисани у Србију, чија је Скупштина и Влада јавном дебатом расправљала о начину проширивања правног поретка на те делове Србије).

У читавом периоду Краљевине Југославије Војводина је била интегрални део српског простора и етноса као и било који други део Србије. По завршетку Другог Светског рата на тлу Југославије 1944. и 1945. године Тито за један од првих циљева своје нове власти одређује стварање аутономија у оквиру Србије, да би то доношењем Устава из 1946. године потпуно остварио (прво је створио посебну војну управу у Војводини, затим државна комисија за разграничење на челу са

Милованом Ђиласом отима Барању од Војводине и уступа је Хрватској). Тог нелегитимног чина нисмо се ни дан данас отарасили, ни новом Уставом републике Србије од септембра 1990. ни Уставом СР Југославије из 1992. године.

Оглашавањем тзв. Коалиције "Војводина" и осталих "аутономаша" тражењем "веће и боље" аутономије Војводине отвара се један опасан политички проблем српског народа.

Војвођански аутономаша покушавају да одређене економске проблеме представе као политичке. По њима је наводно, територија Војводине економски, пљачкана од осталих делова Србије. Нико не пориче изузетно тежак положај пољопривреде; пљачкање сељака у свим облицима је евидентно (неисплаћивање дугова за пруду робу, диспаритет цена између продате робе и финалних производа, ниске откупне цене, високе цене средстава за производњу, вештачких ђубрива, хербицида и слично) али то се не може постављати као политички проблем и тражити већа аутономија за Војвдину или чак отцепљење Војводине. Зар су сељаци у Мачви или Поморављу у бољем положају од војвођанских (на пример један део Мачеве испод Саве административно припада и даље Војводини, па зар је један атар пљачкан а други на неколико корака даље није), зар су у бољем положају сточари на Пештеру, Куршумлији, Хомољској области и њихова откупна цена је шест пута мања од финалне; по тој логици и они би требали тражити аутономију својих области. Исто тако би, на пример, радници дуванске индустрије Ниш или Врања могли тражити аутономију јер се уништавају нелојалном конкуренцијом, увозом страних цигарета на које се на плаћа порез, нико то није поставио као политички проблем већ



Творац аутономије Војводине

као проблем криминалне економије. Зар је у бољем положају текстилна, машинска, аутомобилска, грађевинска привреда, зар њени радници живе боље од сељака Србије. У питању је привредни и политички систем који је све поштене грађана Србије довео у неравноправан положај омогућујући једној олигархији да својом логиком на основу тога стиче енормно богатство. Зашто војвођански "аутономаша" не кажу да се на челу готово свих пољопривредних предузећа налазе чланови владајућих партија СПС-а и ЈУЛ-а и да помоћу своје аграрне политике пљачкају и уништавају сељаке, у чему је ту кривица становништва тзв. "уже" Србије или скоро милион избеглих лица из западних српских земаља. Читавом Војводином господари неколико трговинских фирми које држе монопол у целокупној трговини, у чему је ту кривица фактора ван Војводине? У чему је кривица других

што се Војводини намеће монокултурна производња да би тиме манипулисали њени моћници у спрези с осталим моћницима, углавном члановима ЈУЛ-а или под надзором ЈУЛ-а. Уставом републике Србије, члановима Устава од 108 до 112; члана 109 каже да Аутономна покрајина преко својих органа "доноси програм привредног, научног, технолошког, демографског, регионалног и социјалног развоја пољопривреде и села, у складу са планом развоја Републике Србије и утврђује мере за његово спровођење" у истом члану каже се да Аутономна покрајина "доноси буџет и завршни рачун"; стога "аутономаши" уместо да траже узроке лошег стања у аграру у лошој укупној економској политици, они га траже у политичкој сфери.

Професор др Драган Веселинов, један од лидера Коалиције "Војводина" није нас изненадио, као што, би требао, добрим аграрним програмом, али зато нас стално изненађује својим политичким плановима у вези са Војводином. Колико сам упућен најзначајнија ставка у његовом аграрном програму је стварање огромних поседа у Војводини (латифундија) од по више стотина хектара земљишта, по узору на САД, Аргентину или Аустралију, као да му није познато да просечан посед у Војводини садржи од три до пет хектара, не знамо шта планира са становништвом које, би изгубило своју земљу у корист велепоседника. Није му јасна ни елементарна ствар у аграрној политици, а то је да није



Ненад Чанак на Титовом путу

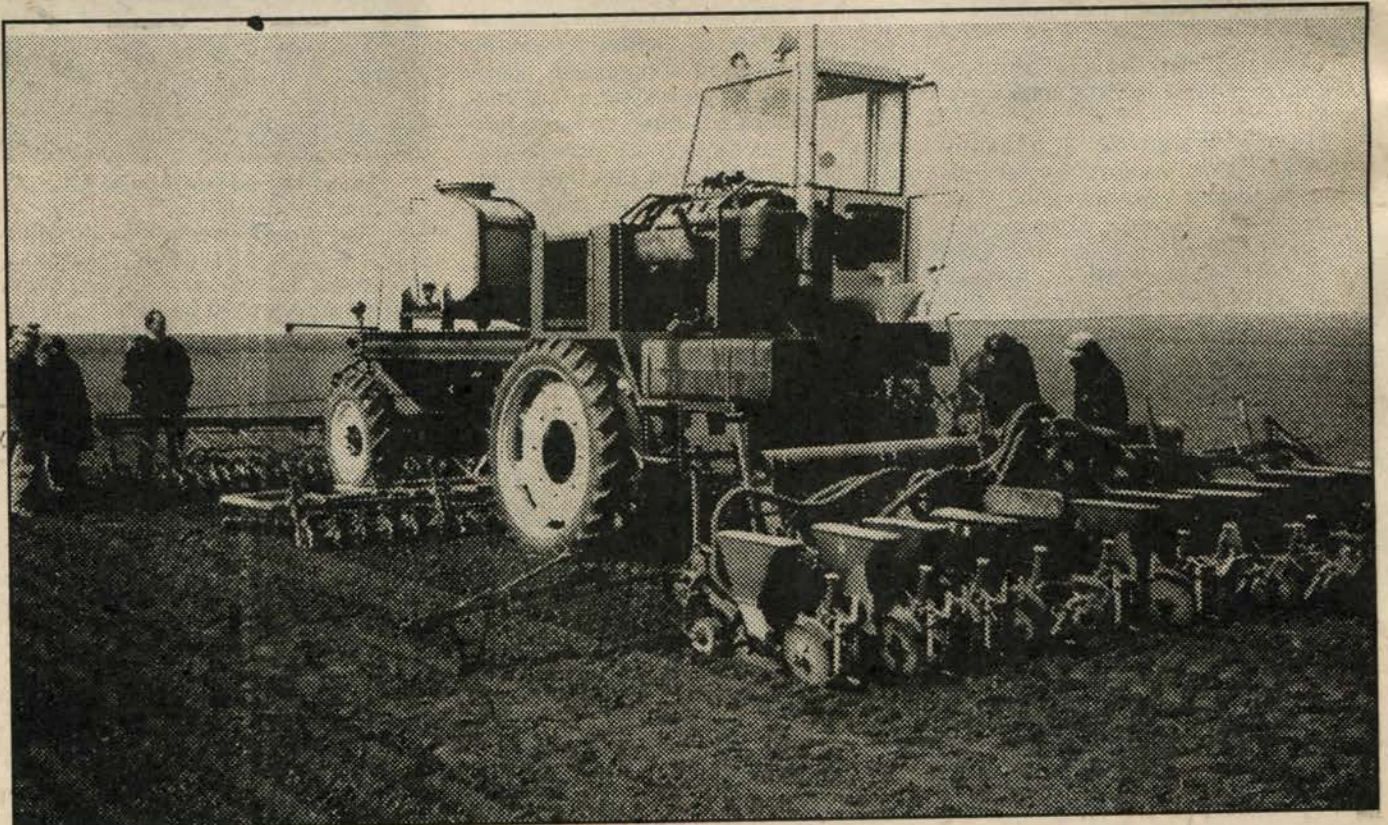
битна величина поседа, већ привредна ефикасност поседа. На пример у Холандији је посед у просеку величине пола хектара, а њена пољопривреда спада међу најбоље у свету. Као да му није позната међузависност пољопривреде и индустрије. Професор Веселинов нас, на жалост није изненадио својим предлозима како решити проблеме у аграру: мелиоризацију, мултикултурност производње, откуп, кооперацију, како наћи инвеститоре; додуше прича да би требало дати земљу под закуп странцима, али шта ако странци не дођу, јер док је год ЈУЛ-а у земљи у њу неће доћи страни ула-

гачи, какве онда инвестиције? На све то др Веселинов нема предлога, али о политичкој аутономији Војводине и њеним модалитетима има много предлога.

Аутономија Војводине, каква је постојала и каква сад постоји, као таква нигде не постоји у свету; она је противуречна у сваком погледу. На националним мањинама и етничким групама таква аутономија није потребна; Мађари, Русини, Словаци, Буњевци, Шокци, Румуни и други своја права могу решавати кроз непосредне односе са институцијама Србије и то је њихов интерес. Таква аутономија је скупа, јер има свој гломазан бирократски апарат (Покрајинска скупштина, Влада и остале институције) а што је најгоре таква власт ће увек тежити да се осамостали како од Србије тако и од војвођанског сељака и читавог становништва; она ће циклично или као сада, када се намеће питање Шиптара на Косову и Метохији, увек задавати тешке проблеме у тешким тренуцима борбе српског народа за своје место у међународној заједници.

Стога ће будућа радикална власт смоћи снаге да укине аутономију Војводине као тешки баласт титовог режива, без обзира на могућност притиска неких фактора у свету. Аутономију Војводине треба укинути укупним референдумом становништва Србије, и тада ће минорне политичке снаге, као што је Коалиција "Војводина" видети своје право место у српском народу.

др Бранко Надовеза



У целој Србији усев узима мафија

ШТА ЈЕ СВЕ ПОТРЕБНО ДА СЕ ПОСТАНЕ РАТНИ ХУШКАЧ

СРПСКИ РАДИКАЛИ И РАТНИ ХУШКАЧИ

С друге стране, галерија ликова сврстаних у такозваној Коалицији Заједно сама себе разврстава у распону од левог центра до умерене деснице. Нијансе међу њима можда и постоје али истоветност начина на који су реаговали и постављали се према агресији на Западно Српство изједначаје их у погледу њихове моралне одговорности.

Углавном су јадни и нестабилни политички системи настали на развалинама комунистичких огледа Источне Европе. На образованом масовном политичком тржишту мештаре људи различитих амбиција, али често мале памети, скрупула и политичке културе. Поремећени су и неки основни стандарди категоризације политичких странака и њихових доктрина. На политичкој позорници код нас потоји условна подела на странке левнице, деснице и центра са бројним подваријантима. И најповршнија анализа, међутим била би довољна па да се запитамо о основаности такве поделе.

Како је могуће странкама левнице називати валдајуће партије Србије и Црне Горе? Како могу испред радника стајати и радничке интересе заступати они исти који су главни разлог њиховој беди и основна сметња превазилажењу тог стања? Или, како да интересе сељака заступају они који су од државе начинили механизам за различите видове њиховог искоришћавања и пљачкања. У врху тих странака налазе се сопственици готово читавог капитала земље и господари њених тржишних принципа (све у своју корист), па се ни теоријски не може размишљати о идеји и пракси левичарске провенијенције, пролетеријама, социјалној правди итд.

С друге стране, галерија ликова сврстаних у такозваној Коалицији Заједно сама себе разврстава у распону од левог центра до умерене деснице. Нијансе међу њима можда и постоје али истоветност начина на који су реаговали и постављали се према агресији на Западно Српство изједначаје их у погледу њихове моралне одговорности. Они су кривљи чак и од социјалиста. За разлику од потоњих чија је издаја била изнуђена стравичним иностраним притиском, они су били вољни да је почине одмах и безусловно. Да ли се, након тога, те странке могу смештати у корпус српских политичких партија? Наиме, када неко заступа легитимну замисао о остварењу хрватске државе на хрватском етничком простору, тада се он

може назвати хрватским националистом. Ако ли коракне даље, па жели ту државу и над српским етничким простором тада је он хрватски шовиниста. Познате су код нас странке које су доследно одрицале право српском народу на самоопредељење. Придодавали су они Хрватима и оно што им из правних, етничких, историјских, моралних и људских разлога није припадало. Нису ли они тиме завредили да их назовемо не хрватским националистима, већ шовинистима. Нису ли управо ови који су сами себе називали миротворцима били највећи ратни хушкачи Балкана. Охрабривали су и подстицали друге да траже и да нападају на оно што је требало да буде свето и неприкосновено.

С друге стране, Српску радикалну странку, која је за времена последњег рата тражила да се заштити барем минимум минимума, односно биолошки опстанак народа на његовом етничком простору називали су и ратно-хушкачком и фашистичком. По тој логици би се и Винстон Черчил могао назвати ратним хушкачем јер се једини у Европи одбранио од Хитлера. Или би Французи тебало да на исти начин квалификују Шарла де Гола, јер је на све начине покушавао да ослободи окупирану отаџбину. Ратни хушкачи би ваљда били и Стефан Немања и Кнез Лазар и Карађорђе и Никола Пашић. Али, на страну накаралности и неозбиљности неваљалих умова. Зановетања су то из оних истих берберница у којима се Србија зове Југославијом, отаџбински рат-ратом у Хрватској, отаџбина домовином, издаја миротворством...

Српска радикална странка је преседан на политичкој позорници Србије. Ова странка није инволвирана ни у какве финансијске кругове у земљи, нити је финансирана споља. Зато је једина кадра да радикално мења унутрашњу ситуацију у земљи, али и да заузме независан став у вођењу спољне политике (када би била на власти). Доследно демократска она једина искључује насилне методе у преузимању и одржању власти. Став странке је радикалан не у циљевима (које би



Уништити Србију у име мира

требали свима да су исти), већ у коренитости и ефикасности којом ће бити реализовани. Генерализујући политичке прилике у Србији могу се опазити два значајна политичка табора: српско-радикалски и ратно-хушкачки. У овај други сврстао бих једне због недоследности неспособности (тзв. лева коалиција), а друге због очигледне зле намере (тзв. Коалиције Заједно).

Они који успостављају пријатељске односе са Хрватском, ратни су хушкачи!

Они који оправдавају хрватску окупацију РСК, ратни су хушкачи!

Они који казују да српском народу Републике Српске не треба помагати, ратни су хушкачи!

Они на чијем се скуповима носе заставе непријатељских земаља, ратни су хушкачи!

Они који траже да се безусловно пристане на сваки захтев Американаца, ратни су хушкачи!

Они који за српске радикале кажу да су ратни хушкачи, ратни су хушкачи!

Милетић Александар

КО ЈЕ ТВОРАЦ ИДЕЈЕ
О СТУДЕНТСКИМ ПОЛИТИЧКИМ ОРГАНИЗАЦИЈАМА

ЈОШ МАЛО О НЕКИМ СТУДЕНТИМА...

Они који су боље обавештени знају да се иза свега крије Зоран Ђинђић и стратегија Демократске странке по којој треба да се створи што шири универзитетски фронт који би окупио што веће бирачко тело, а све у циљу да се бојкотују избори или да се на место кандидата председника Србије уместо Вука Драшковића кандидује Зоран Ђинђић. Разлози за то су јасни. Наиме, сва истраживња показују да Коалиција "Заједно", за сада и са оваквим стањем ствари, ништа озбиљније не може да уради на предстојећим изборима, док Вук Драшковић нема шансе ни за други круг. Тако да Зоран Ђинђић покушава да у име студената врши притисак и на власт и на СПО.

Тврдња, да су студенти редовно изманипулисани и да су њихове вође редовно поткупљиване, би на почетку СП/96/97 изазвала смех код учесника поменутог протеста. То се десило 68, затим 91 године сетимо се само тадашњег вође студената Жарка Јокановића (Савеза студената које се изродио из протеста 91), тако је на жалост и ове 96/97. По окончању протеста 96/97 његове вође су најавиле његов продужетак у облику Студентског парламента. За оне који су били активни у студентском протесту, било је јако чудно зашто се нико од кључних људи СП није кандидовао за студентски парламент. Да ли из разлога што они на својим факултетима не би добили потребну подршку или зато што имају веће политичке амбиције које желе да остваре кроз разне парapolитичке организације.

Они који су боље обавештени знају да се иза свега крије Зоран Ђинђић и стратегија Демократске странке по којој треба да се створи што шири универзитетски фронт који би окупио што веће бирачко тело, а све у циљу да се бојкотују избори или да се на место кандидата председника Србије уместо Вука Драшковића кандидује Зоран Ђинђић. Разлози за то су јасни. Наиме, сва истраживња показују да Коалиција "Заједно", за сада и са оваквим стањем ствари, ништа озбиљније не може да уради на предстојећим изборима, док Вук Драшковић нема шансе ни за други круг. Тако да Зоран Ђинђић покушава да у име студената врши притисак и на власт и на СПО. Одмах после конституисања студентског парламента (који је иначе апсолутно нелегитиман јер је на гласање изашла тек око 1/6 свих студената БУ), долази до стварања још неколико студентских организација од којих су најважније две које су окупиле нај-



Ђинђић – вођа студентског протеста

већи број кључних људи студентског протеста. То су Студентски политички клуб (Ч. Јовановић, Ч. Антић, Жељко Добросављевић). Иначе је идеја о демократској иницијативи, који је једно време заступала Демократска странка, управо кренула од ове групе студената из студентске иницијативе (који иначе иду редовно на консултације у Демократску странку) што је био још један покушај да се окупи што више снага око ДС да би се они у перспективи могли отарасити СПО-а. Шта још рећи о људима попут Душана Васиљевића и Миодрага Гавриловића. Ради се о групи скоројевића који су у стању да продају образ и патриотизам за пар мобилних телефона. Они су по сопственом признању примили новац од Данијела Бојера, који је шеф једног сектора шпијунаже за Европу, и поделили га међу собом.

Познато је да студентски парламент још потражује пејцере мобилне те-

лефоне и мотороле од Душана Васиљевића који одбија да их врати. Дотични такође, посећује сва заседања студентског парламента покушавајући, да врши притисак на студентске посланике и да усмерава рад парламента по својој вољи. Зна се да је дуго најављивана промоција Студентског политичког клуба (за 6. мај) одложена само зато што Зоран Ђинђић тог дана није био у Београду. Познато је да је Душан Васиљевић на конференцији за штампу приликом посете Вашингтону давао одговоре на питања америчких "новијара", о стању у војном врху Војске Југославије. Такође је познато да је Слободан Хомен (председник студентског парламента) примио телефонски позив од Вукашина Мараша (шеф ДБ Црне Горе) у коме је Мараш тражио подршку Студентског парламента за Мила Ђукановића. Пошто ту подршку Хомен није могао да издејствује у парламенту, он на своју руку путује у Црну Гору и састаје се са Ђукановићем. О том путовању посланици Студентског парламента сазнају из новина. Зна се да је пред крај протеста, из Италије стигла понуда да се студентском протесту поклати један радио који би био у власништву СП, али би морао бити ложиран у Приштини и пола термина би морао емитовати на шиптарском језику. Тај предлог тадашњи главни одбор СП усваја. Та радио станица касније, из непознатих разлога није стигла...

Дуг је низ примера бешашћа оних које су називали "ходочасницима демократије", још разним другим бесмисленим називима. Жао нам је оних студената који ће због циркуса незрелих политичара пасти годину, док о људима попут Васиљевића и Гавриловића не треба више трошити време.

Зоран Милошевић

КО СУ СВЕ ЉУДИ КОЈИ ЖИВЕ ОД "СВОГ РАДА"

КОГА "ПОДРЖАВА" СПС?

Вратио бих се сада на оне које је Вучелић набројао, али се није запитао како живе од свог рада. Изгледа да високи функционер не зна или неће да зна како се живи у Србији од свог рада, а живи се веома тешко уствари једва се преживљава. Не зна Вучелић да плате касне не месецима већ и годинама у неким предузећима, да је просек плате око 650 динара у овој уништеној привреди, пензије касне по неколико месеци, дечији додаци исплаћени су тек за мај 1996. године, касне и сва материјална примања.

Листајући "Експрес политику" од 03. маја 1997. године савеснијем читаоцу чланак сакривен у левом углу могао је привући пажњу својим насловом који је био крајње циничан.

Наиме ради се о изјави потпредседника СПС-а Милорада Вучелића дате на прослави 01. маја у Карађорђеву. Изјавио је Вучелић тада без имало стида следеће: "СПС ће увек бити уз онај део људи који раде и живе од свог рада. То се односи на раднике, сељаци, интелегенцију, као и на оне који живе од свог предходног рада, дакле пензионере".

Изјава сама по себи иде у корист јефтиног политичког маркетинга али на сву срећу контрапродуктивног бар што се тиче СПС-а, а ево и зашто. Заборавио је Милорад да наброји још неке који живе од свог рада, али није их заборавио градски синдикат просветних радника када је обелоданио наднице Душана Матковића иначе потпредседника СПС-а који је на сталном раду у "Сартиду" АД бар до недавно, за свој рад примао између 100.000-200.000 динара, или директора компаније "Политика" који прима ситницу од 57.000 динара. Прегуд би био списак свих осталих челника поменуте партије који седе у удобним фотељама директора "Симпа", "Јумка", "ЕПС-а", "Југопетрола", "Прогреса". Било би занимљиво видети како они живе од свог рада јер по свему виђеном СПС је уз њих.

Вратио бих се сада на оне које је Вучелић набројао, али се није запитао како живе од свог рада. Изгледа да високи функционер не зна или неће да зна како се живи у Србији од свог рада, а живи се веома тешко уствари једва се преживљава. Не зна Вучелић да плате касне не месецима већ и годинама у неким предузећима, да је просек плате око 650 динара у овој уништеној привреди, пензије касне по неколико месеци, дечији додаци исплаћени су тек за мај 1996. године, касне и сва материјална примања. Додуше не касне рачуни за струју, пореска решења и сва остала потражива-

ња која пуне републичке и друге касе из којих се финансира Вучелић и њему слични.

Живим и ја од свог рада али веома тешко јер треба прехранити породицу, али то не треба изгледа да ме брине јер је СПС уз мене и подржава ме. Подржава, али некако јадно.

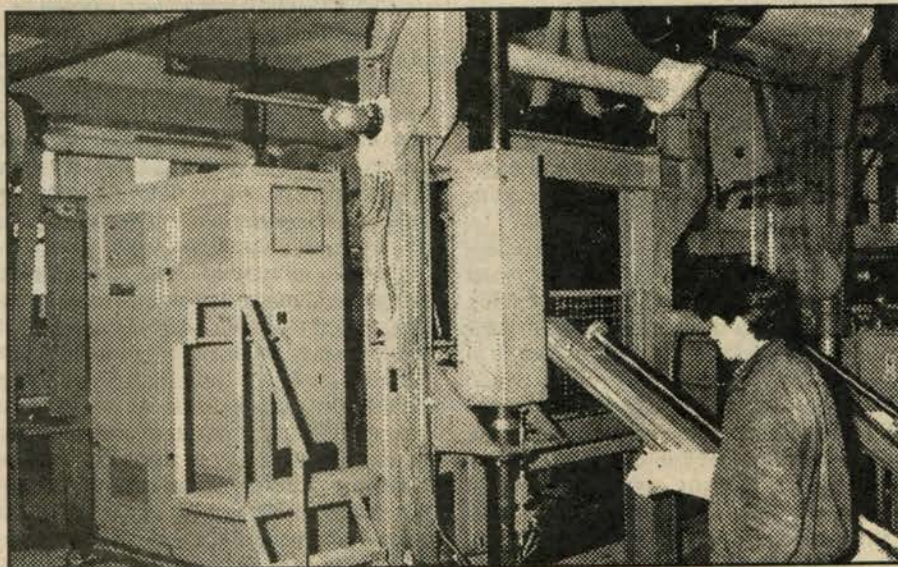
Требао би Вучелић да зна да се свуда на свету живи првенствено од хлеба и воде па према томе господине ни ја а верујем ни други у овој земљи не траже колаче и вино већ само мало више поштовања за себе и своје породице. Додуше уз сву подршку СПС-а нешто смо и добили, добили смо Њега, Њу, нафтоносне изворе случајно пронађене док се председник шетао Србијом, санкције, издају, порез, колону избеглица, најсрамнију капитулацију; НАТО авионе и мртве не треба помињати јер вероватно нису ни постојали бар тако кажу они који су уз нас.

У завршетку текста Вучелић још додаје "Сваки наредни празник после свега што нас је снашло, биће дочекан у бољим условима". Надам се да је тако, али још искреније се надам да неће бити још пуно празника које ћу дочекати са горе наведеним јер све што су имали да понуде понудили су нам. Не

дао Бог да остану дуже ту где јесу јер зарад запада треба да понуде и другим штошта. Зарад останка на власти понудиће вероватно Косово, Санџак, Војводину и ко зна шта још.

Рече једном један мој пријатељ да би њима било довољно и ушће са околином јер од рентирања пословног простора може солидно да се живи, а пошто су се ОН и ОНА ујединили у једну партију ту могу да нађу и стамбени као и партијски простор, могу да држе митинге за милион људи, књи већ ту држи свој радио, син би могао до миле воље да прави кругове око зграда, ту им је и "Тинк" а умало да заборавим и "Радио С". упитаће се неко а шта је са осталим народом? Са осталим, е осталима нека је Бог у помоћи јер ови богови никада на остале нису ни мислили. Према томе захваљуј бих се СПС-у и поручио им да не морају више да буду уз мене јер ја одавно припадам сам себи тако да ми нису потребни саветници који треба да ме упуте на прави пут јер ја сам свој изабрао. Изабрао сам додуше онај тежи али много поштенији. Радује ме само чињеница да нисам сам, и да је оваквих као ја све више.

Зоран Матић



У Србији се најтеже живи од свога рада

ЧЕКАЈУЋИ КРЕДИТОРА

Чекајући кредитора истајући дневну штампу, запазио сам коментар који добро одсликава данашњу градску власт. Наиме, за овакву градску власт народ није морао ни да излази на изборе - већ ју је имао. Не намеравам овим да амнестирам прошлу власт већ да прочистим терен за долазак неке нове, све из страха да се због неозбиљности и тренутне власти, не дај боже врати она стара. Већ по самом конституисању нових локалних органа власти приметио сам да сви функционери Коалиције "Заједно" понављају исту причу, наиме њихови функционери у скупштинама општина већ на самим конститутивним седницама СО су давали изјаве да ће функционисање те општине зависити од града, а у Скупштини града ће функционисање града зависити од Републике.

Одмах ми се такав њихов став учинио чудним, јер нису ваљда мислили да ће сада Мирко да се сажали, па ће дати колико год треба Зорану, па ће Зоран свима осталим и све ће лепо да функциониште. Затим смо на Студију "Б" гледали г. Ђинђића када је изјавио да је потребно "само" да ка Коалиција "Заједно" добије парламентарне изборе у Србији и тада ће одмах стићи огромни кредити из иностранства, који ће између осталог бити употребљени у изградњи Метроа?!! Затим обиђе г. Ђинђић пола Европе и за град Београд не доби ништа осим неког малог кредита из Мађарске за који је рекао да ће бити употребљен за куповину аутобуса, наравно поздрављамо долазак сваког новог аутобуса на београдске улице, али само да подсетимо да је кредит нешто што се за одређени временски период мора вратити и то са каматом, а знамо да је месечни дефицит ГСП-а око 30 милиона динара, тако да незнам одакле ће то вратити, и схватам да је чак Јосип Броз био много мудрији у узимању кредита од иностранства.

У исчекивању кредита, нова градска власт не ради готово ништа, осим што их нестрпљиво чека. Она се већ у старту опрала пред народом и до сада је само повећала 4 пута износ за плате својим функционерима, 5 пута износ за путне трошкове, финансира некакав Савез слободних градова, лаже на Студију "Б". Све смешно и неозбиљно. Наравно, истог смо мишљења да до неке глобалне економске експанзије не може доћи без стране инекције капитала. Само што на овој начин



Мило Букановић
- кредити се дају само "проверенима"

никада ништа озбиљније у земљу неће доћи. Наиме Коалиција "Заједно" наступа са тезом да је за наш срзани углед у свету и за непристижање фамозних кредита, крива искључиво СПС и њихова сулуда политика, што је у највећој мери тачно, јер ко ће озбиљан њима поверити новац. Затим даље Коалиција "Заједно" тврди да је "само довољно" да они победе на парламентарним изборима и да кредити стижу и да ће све лећи на своје место, што је наравно заблуда. Управо су у томе размимоилажења између СРС и Коалиције "Заједно". Наиме, да би при међународном кретању капитала, један његов део привукли на своју страну, потребно је глобално да се испуне два услова.

1. Потребно је да овде може да се оствари профит, и

2. Потребно је нешто много важније од висине профита и пореза, а то је СИГУРНОСТ уложеног капитала.

Страни капитал иде пре свега тамо где је сигуран, а то је оно што по нашем мишљењу Коалиција "Заједно" никада не може да обезбеди. Да ли ће Коалиција "Заједно" улити некоме сигурност тако што ће у новом сазиву СО Стари Град бити исти који који су довели до принудне управе над овом Општином у прошлом сазиву. Зар неко мисли да између Зорана Ђинђића, Михајла Марковића (зимермановог конобара) и Милана Парошког (који је начелник дирекције за робне резерве Новог Сада), постоји нешто сем жеље за личним богаћењем, да ли страни кредити долазе тако што једноставно идете и кукате? Ту је срж заблуде. Морам да подсетим, да сви велики послови започињу малим пословима. За наше услове конкретно, то је у Општини. Да ли је квази-интелектуалци-

ма из Коалиције "Заједно" пало нападмет да постоји веома много наизглед малих проблема које за обичан (њима стран) свет значи јако много, који би они требало да реше пре пристизања кредита. Да ли знају да бољом ефикасношћу, рационалношћу и кресањем горе наведених неких бесмислених издатака (8.700.000 динара за плате функционера???) до сада могло већ купити бар 20-30 нових аутобуса, а да нико не тражите кредит. Они ће наравно рећи да је то смешна цифра. Ја их питам да ли је неко од њих уопште био у задње четири године нпр. на Зеленом Венцу или било ком другом градском саобраћајном чвору негде у поподневним часовима (у шпицу) да види реакцију народа када угледа један празан аутобус. Да ли је неко од њих, који за себе иначе мисле да су богом дани, да се баве искључиво високом политиком, био у најобичнијем дому здравља, у свом крају, да виде како се људи онесвешћују од чекања походницима. При томе не мислим да је за то криво особље које тамо ради. Као студент менаџмента позивам неког од њих да ме убеди да је немогуће увести нову организацију рада, тако да се време чекања на лекарски преглед скрати на максимум 10 минута. Да ли је за ефикаснији рад шалтерских служби и за осмех на лицу потребан страни кредит. Управо то нови градски оци нису у стању да реше јер као прошлој власти и овој власти, проблеми обичних људи нису њихови проблеми.

Подсетићу да су из другог светског рата Немачка и Јапан изашле у рушевинама, поражене и унакажене па су већ почетком 80-тих година биле економске силе. Да то нису можда постале од страних кредита? Наравно да нису, већ су се уозбиљили, окренули се пре свега себи и кренули неуморно да раде. Управо када задобијете поверење обичног света, решавајући његове виталне проблеме, ви добијате поверење у подсистем (општина). Како политички напредујете, тако стварате поверење у систем (државе) из поверења у државу ви имате сигурност, из сигурности долази све остало нама преко потребно. До сада сте показали да ви из Коалиције "Заједно" то нисте у стању да урадите. Надам се да ће вас народ на време препознати и следећи пут указати поверење онима који су у стању да изваде Србију из социјалне беде и поведу је путем економског просперитета.

Зоран Милошевић

ИГРЕ АЛИ БЕЗ ХЛЕБА

Још су стари Римљани добро знали како да примире незадовољно грађанство Рима, да се ово не би случајно побунило, и како да избегну немире и социјална гигања у Риму. У то време нису биле додуше актуелне пиштаљке, (нисам сигуран да су биле и пронађене) а нису били актуелни ни други видови изражавања незадовољства, као решимо лупање у шерпе, лонце и други кухињски инвентар. Тада се плебс, што ће рећи народ једноставно дизао, узимао у руке куку и мотику, а богами нису недостајали ни мачеви, копља и буздовани, па лепо умлате оног на власти у Риму и доведу новог.

Термини као што су социјална гигања, социјалне тензије и њима слична језичко-мождана гимнастицирања су тек касније пронађени и уведени у моду. И у начин изражавања уопште.

Дакле кад осете да плебс није задовољан, великодостојници Рима организују бесплатну поделу хлеба и другог провијанта и после обилних оброка обезбеде бесплатан улаз у арене, где су се организовале борбе гладијатора и друге безазлене игре и игрице.

Као што на почетку рекох, пиштаљке као инструмент и средство, као и пиштање као начин изражавања незадовољства су новији изуми. И много опаснији. Шта ту има да се умлаћује кривац. Кад му поједини, (данас актуелни) политичари дуну у пиштаљку, кривац за овакву ситуацију има одмах да сиђе са престола и побегне главом без обзира. Дабоме.

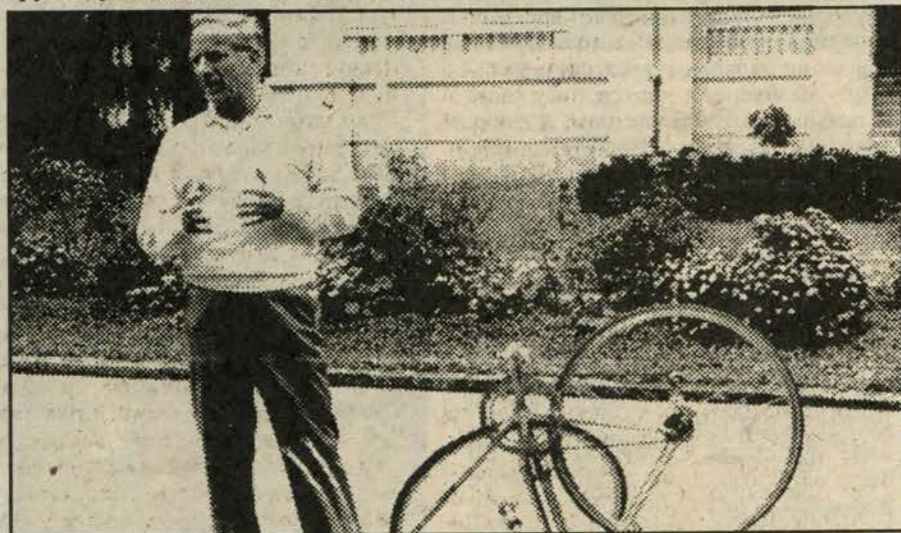
Е сад, пошто су социјални услови за народни бунт и незадовољство ових дана буквално у Београду кулминирали, ваљало је изнаћи начин да се тензије у народу спусте на задовољвајући и безопасан ниво. Требало је хитно наћи начин смиривања свих оних који су цела три месеца пиштали, лупали у шерпе и својим деловањем омогућили да се изборна крађа исправи и на чело Београда доведу нови. Нови и бар је тако изгледало грађанима, поштенији и способнији. Сад, кад је, после три месеца владавине било јасно да обећања дата приликом шетњи баш и неће бити испуњена, па самим тим постоји могућност поновног узимања пиштаљки и осталих реквизита и излазак на улице, морало се измислити нешто што ће тензије смањити. Организовање гладијаторских борби у Београду, наравно не долази у обзир, јер нови градоначелник нема на располагању ни арену ни гладијаторе. А мало је брата и нехигијенски. Подела хлеба такође није долазила у обзир, из простог разлога што у буџету града нису предвиђене паре за ту

намену. Јесу предвиђене за путовања, високе плате функционера, за "заједнице слободних градова" (читај, градова у којима владају коалициони партнери актуелног градоначелника), али за ову намену нису. Нема се брата баш за све. Уосталом, мора се мало и приштетети.

А пошто је латентна опасност од побуне гладног плебса била већ евидентна, сети се градоначелник како да превазиђе ситуацију. И организова бициклическу трку од Политике до Аде Циганлије. Исте оне Аде на коју предходни градоначелник нашим парам угради ону штрпаљку која избацује млаз воде до неба. Додуше не баш до неба али читавих педесет метара сигурно. То ће међутим бити тема за неку другу причу. Вратимо се овој теми. Зачас и старо и младо, и мушко и женско и сито и гладно, и запослено и незапослено покупи своје двочкаше па правац Политика. Они који нису имали бицикл, позајмише од комшија, рођака и пријатеља. Или дођоше само да посматрају. И није мала ствар. Толике фабрике стоје, толики аутобуси ГСП непокретни, све мртво и зарђало, а сад ће се неколико хиљада точкова окретати и кретати. А покретаће их најлепше покретачко средство. И најјефтиније, људске ноге. Ноге у панталонама, у сукњама, ноге длакаве и депилиране, лепе и ружне, верујемо да је било много више ових других) дакле ноге за гледање и за негледање, што би се рекло. Тако ће народ, гледајући у лепе ноге заборавити да нема шта да једе па ће тако и социјални мир у граду бити спасен. А као и у свим оваквим ситуацијама, кад град нешто организује, ту је градоначелник најпозванији да то и отвори. Зашто би садашњи био другачији од досадашњих. И дође гра-

доначелник. Свечан и озбиљан. Одржа уводну реч, пожелеле свим такмичарима победу, најави још оваквих манифестација (дабоме, кад није у стању да организује друге, грађанима много потребније програме, као попуњавање гаража ГСП новим аутобусима на пример) и колона крену. А на челу колоне лепе ноге на лепом бициклу. Власник ногу је чини ми се била Тања Бошковић, а власник бицикла спонзор, који помогоше ову манифестацију. Оно што је било такорећи најтужније у свему томе је изјава градоначелника на почетку трке, да би се и он радо укључио у ову манифестацију, али нема мученик бицикл. Како су само тужно звучале ове речи. Не знам за вас, али ја сам се сав најежио и дошло ми било да се расплачем. Колико туге у једној реченици. Сетих се нечег. Па он није својевремено имао ни књигу, (чини ме се да је била Аристотелова метафизика) па се снашао. Ни јакну кожну није имао. А баш су тада биле у моди. И за њу се снашао. Сналазио се за још што-шта у животу. Био је познат као прилично сналажљив човек. Што се онда не снаје и за бицикл. Баш би лепо звучало, градоначелник Београда организовао трку на којој је, савладавши предходно изузетно јаку конкуренцију, освојио прво место. Па онда славолуци и славља и веселја. И све остало што уз победничко славље иде. А најбаналнија ствар га спречила. Није имао бицикл. Што ти је судбина. Додуше, да се снашао, мало би било незгодно да се после по граду прича како се "снашао". Осим, ако није огу глао на такве приче. А обзиром на чињеницу да се и раније "сналазио", изгледа јесте. Изгледа да се и даље "сналази".

Момир Марковић



Милан Панић: Ђинђић га зове у "трку"

НОВИ ИЗБОРИ ПО НОВОМ ЗАКОНУ

У општини Звездара коалиција "Заједно" је добила 17.840 гласова, нешто испод 27%, на другом месту се нашла Социјалистичка партија Србије са 16.106 освојених гласова, што представља 24%, а Српска радикална странка је задобила поверење од 12.028 бирача, а то је преко 18% од изашлих бирача на локалном нивоу у општини.

Посматрано бројем одборничких мандата, чињеница је да у општини Звездара Коалиција "Заједно" има четрдесет одборничких мандата, а Српска радикална странка само два.

Осамдесет осам дана су трајали протести грађана у Београду и још у неким градовима Србије због крађе гласова на локалним изборима. Огромна заблуда коалиције "Заједно" је у томе што су поверовали да су сви "шетачи" и демонстранти ама баш сви, управо баш њихови чланови, или да су сви они дали свој глас за коалицију Драшковић, Винђић, Пешић.

Највећи број учесника протеста се побунио против изборне крађе, а чланове коалиције "Заједно" није било тешко препознати, носили су странацка обелжја и заставе страних земаља, а такви су представљали мањину на свим скуповима.

Одмах након преузимања власти у градовима које је навео Филипе Гонзалес у свом извештају, а што су владајући социјалисти аминовали посебним законом, показало се да коалиција нема јасан план и да су њихова предизборна обећања била само фразе које никога не обавезују. О томе је јавност, како тако обавештена а одборници Српске радикалне странке у Београду и другим скупштинама, где представљају опозицију упорно указују на кршење закона. Принцип указивања на грешке и против законите поступке једнако се односи свуда, српски радикали безпоштедно критикују власт, без обзира да ли у рукама социјалиста или коалиције "Заједно".

Природно би било да они који су дошли до власти "лекс специјалисом", самоуверени и сигурни у своје мандате, одмах понуде нове изборе. Тако би отклонили сваку сумњу у своју снагу и још једном потврдили да је њихова власт легитимна. Али, то се није догодило, па су најближе истини они који верују да ће коалиција "Заједно" трајати краће од уличних протеста и да ће доживети слом далеко пре него што су то и њихови политички противници прижељкивали.

С обзиром да се налазимо у важној изборној години, реч је о изборима за председника Србије и народне посланике скупштине Србије, најбоље би било овим изборима додати изборе на локалном нивоу, без обзира што су се они одржали почетком новембра прошле године.

Тешко је и набројати све афере и противзаконите поступке, за кршење закона већу кривицу носе социјалисти, које су пратиле локалне изборе. Најпре треба поћи од изборног закона који на локалном нивоу није дао ни изблиза прави одраз онога шта желе бирачи и каква је власт добијена.

Позната је чињеница да Српска радикална странка у Крагујевцу има само једног одборника, Томислав Николић, а да коалиција "Заједно" има четрдесет и једног одборника и апсолутну власт у Крагујевцу. Исто тако је чињеница да коалиција "Заједно" у Крагујевцу на протеклим локалним изборима има само четири процената гласова више од Српске радикалне странке. Овако огроман несразмер у броју освојених мандата у односу на број освојених гласова уграђен је у изборни закон и очигледно је лош и зато и на локалном нивоу изборни закон треба мењати тако да се одборници бирају по пропорционалном систему. Тада би локална власт и локална опозиција била далеко одговорнија и живот свих грађана подношљивији.

Слична крагујевачкој је ситуација и у осталим градовима и општинама. За пример узимамо београдску општину Звездара. У овој општини је на локалне изборе изашло укупно 66.139

бирача. У општини Звездара коалиција "Заједно" је добила 17.840 гласова, нешто испод 27%, на другом месту се нашла Социјалистичка партија Србије са 16.106 освојених гласова, што представља 24%, а Српска радикална странка је задобила поверење од 12.028 бирача, а то је преко 18% од изашлих бирача на локалном нивоу у општини. Овакав изборни резултат у коме владајућа коалиција има око 8% више од треће пласиране Српске радикалне странке, или само 2% гласова више од друго пласиране странке, по важећем изборном закону донео је апсолутну власт прво пласираној коалицији. Посматрано бројем одборничких мандата, чињеница је да у општини Звездара коалиција "Заједно" има четрдесет одборничких мандата, а Српска радикална странка само два.

Без намере да овога пута дубље анализирамо слабости и лоше стране наших политичких противника, они то сами најбоље демонстрирају, овога пута указујемо само на то да је изборни закон лош и да га је потребно мењати. И то што пре, јер локална власт у Србији је веома важна, а време свакодневно показује да су преко потребни и превремени избори.

Рајко Горановић



Коалиција Заједно: Власт захваљујући изборном систему

ДРАШКО МАРКОВИЋ У ПОСЕТИ
БАРА ВЕНЕЦИЈИ "БУДУЋЕГ" ЕУРОПОЛИСА

БАРА ВЕНЕЦИЈА ОД ДАНАС ДО СУТРА

У недељу, 11. маја 1997. године, на иницијативу одборника Српске радикалне странке у Скупштини општине Савски венац и посланика у Већу грађана Савезне скупштине, господина Драшка Марковића, а у организацији Општинског одбора Српске радикалне странке Савски венац, одржан је збор грађана, становника Баре Венеције. Основна сврха збора грађана била је упознавање одборника Марковића са највећим проблемима грађана и договор о заједничком наступу у корист њиховог што ефикаснијег решавања.

Помињући Савски венац, људи обично мисле на Дедиње, Сењак, Улицу Кнеза Милоша или неки други елитни крај и то не без разлога. Савски венац спада у ред најбогатијих општина, не само у Београду, већ и у целој Србији. Међутим, мало ко зна да, поред свог тог сјаја, у овој Општини и дан-данас постоји насеље у којем људи живе у расходованим вагонима и то већ деценијама, а све под фирмом "привременог смештаја". То насеље је Бара Венеција.

Бара Венеција је позната по две ствари: локалном фудбалском клубу "Железничар" и великом пропагандном (и само пропагандном) потезу бивше власти, званом Европолис. Када човек тамо дође, не може се отргнути утиску да се не налази у центру Београда, иако се само неколико стотина метара даље јасно види зграда Клиничког центра.

Пре локалних избора за Скупштину Општине Савски венац кандидати свих странака су обигравали око становника Баре Венеције, обећавајући решавање свих њихових проблема. Али избори су дошли и прошли, а странке су обећавале па заборавиле. Све осим једне.

У недељу, 11. маја 1997. године, на иницијативу одборника Српске радикалне странке у Скупштини општине Савски венац и посланика у Већу грађана Савезне скупштине, господина Драшка Марковића, а у организацији Општинског одбора Српске радикалне странке Савски венац, одржан је збор грађана, становника Баре Венеције. Основна сврха збора грађана била је упознавање одборника Марковића са највећим проблемима грађана и договор о заједничком наступу у корист њиховог што ефикаснијег решавања.

Грађани су у почетку, како су сами више пута истицали, били изнена-

ђени самим интересовањем српских радикала за проблеме житеља Баре Венеције, јер, кажу "пред изборе су ту из свих странака, а после избора сте дошли само ви". Ипак, после почетног изненађења, сви који су желели имали су прилику да се по први пут јавно изјаснају о својим проблемима. А њих има много. Гомиле ђубрета, шута, земље и песка најочигледнији су проблем Баре Венеције. Један неисправан контејнер опслужује више од двесторо породица. Услови живота су на нивоу средњег века. Људи живе у вагонима, железничким халама, неки и у обичним дашчарама. Снабдевање водом и струјом (тамо где га има) је очајно, а трошкови велики. Канализација, која је некад постојала, је већ годинама затворена, тако да се људи сналазе како умеју. Они срећнији имају септичке јаме, а неки ни то. Чопори паса луталица тумарају крајем, па је већ било случајева напада на децу, која да би дошла до школе прелазе необезбеђене железничке шине.

Ово је само део проблема које су грађани Баре Венеције изложили пред, у најмању руку запрепаћеним гостима. При крају збора, договорено је да се састави петиција са најакутнијим проблемима краја и да се упутити на разматрање Скупштини општине Савски венац. При састављању петиције сарађиваће општински одбор Српске радикалне странке и представници житеља Баре Венеције.

После одржаног збора грађана, одборник Драшко Марковић, у пратњи



Драшко Марковић

грађана, имао је прилику да се обиласком краја и лично увери у истинитост тешког живота грађана Баре Венеције.

И шта рећи на крају? Није ли срамота што се раније и садашње руководство Општине Савски венац нису већ ухватили у коштац са проблемима Баре Венеције? Није ли срамота што се они не решавају већ деценијама? Није ли срамота свих нас што смо дозволили да до свих ових проблема уопште и дође? На ово питања одговорите сами.

Вук Фатић

ОСНОВНИ ПРОГРАМСКИ ПРИНЦИПИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Национални програм

Српска радикална странка се залаже за стварање јединствене српске државе која ће обухватити све српске територије. Такође се залажемо за јединство српског народа и дефинисање јединственог српског националног програма. Ради постизања овог циља потребно је развијати националну свест и патриотизам као и чувати и неговати националну традицију.

Политички програм

Српска радикална странка се залаже за унитарну државу републиканског облика владавине. Као облик политичког режима српски радикали прихватају парламентарни систем. Највиши орган извршне власти треба да представља Влада са подршком апсолутне већине посланика. Председник Републике треба да буде репрезент грађанског, националног и овишестраначког јединства и основног интересног консензуса. Председника Републике треба да бира Парламент апсолутном већином гласова. Такође инсистирамо ка спровођењу принципа поделе власти на законодавну, извршну и судску. У српској држави морају се поштовати сва људска права, а националним мањинама гарантовати пуно поштовање свих мањинских права.

Економски програм

Српска радикална странка је заговорник концепта либералне тржишне привреде. То подразумева слободну предузимљивост предузетника на економском подручју. У Србији је данас неопходно спровести корениту приватизацију. Кроз приватизацију држава би морала да измири дуговања према грађанима по основу старе девизне штедње, зајма за препород Србије, штедње у приватним банкама и дуговања према иностранству. На овај начин држава би се решила и дугова и обавезе да одржава пропала предузећа или пословни простор. Остатак своје имовине држава би продала за готов новац путем јавне лицитације. Тиме успела да прикупи нешто средстава која би се ангажовала за покретање привредне активности и попуњавање разних фондова.

Социјални програм

У домену здравствене заштите држава би се јављала као универзални гарант када појединац није способан или нема средстава за здравствену заштиту. Средства за здравствено осигурање обезбеђивали би грађани путем добровољног осигурања. Висина зараде би се формирала слободно на тржишту рада и она би се односила на зараде у приватном сектору, док би у државној администрацији она била формирана према степену стручности и била у један према четири између најниже и највише зараде. Систем пензијског осигурања био би ка добровољној основи и вршио би се преко приватних пензионих фондова. Висина пензије би онда зависила од висине уложених средстава. Држава би из свог буџета обезбеђивала део пензије по основу радног стажа и он би био у односу један према два у зависности од дужине радног стажа. На овај начин пензије би се примале по више основа.

Културни програм

Српска радикална странка се залаже за очување и неговање културне традиције српског народа, јер она представља јединствену цивилизацијску основу на којој се формирала свест о сопственом идентитету. Сходно томе, залагаћемо се за враћање традиционалним моралним вредностима, односно православно-хришћанском систему моралних норми. Уз рационализацију финансирања културе омогућио би се продор приватне иницијативе. Такође, подржаће се и оснивање разних других невладиних фондова, нових задужбина, легати и сл. Неопходно је уложити максималне организационе и финансијске напоре да се у светској јавности атрактивно и квалитетно прикажу домети српске културе.

**АДРЕСЕ И ТЕРМИНИ САСТАНАКА
ОПШТИНСКИХ ОДБОРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**

бр.	ОПШТИНСКИ ОДБОРИ	ПРЕДСЕДНИК
1.	БАРАЈЕВО; петак 18.00 зграда МЗ	ДРАГОЉУБ ПЕТРОВИЋ
2.	ВОЖДОВАЦ; 17-20 Р. Кончар 1-а; тел.437-127 састанак петак 18.00	РАДОМИР ВЕСЕЛИЋ
3.	ВРАЧАР; 17-20 Мутапова 12; тел.450-895 састанак Четвртак 20.00	ВЛАДА МРКАЉ
4.	ГРОЦКА НЕМА ПРОСТОРИЈЕ	РАЈКО БУРЂЕВИЋ
5.	ЗВЕЗДАРА; 17-20 Устаничка 194; тел.4889-043	РАДОСЛАВ ВУЧЕТИЋ
6.	ЗЕМУН; 17-20 Добановачка 6; тел.616-625 састанак Понедељак 18.00	РАТКО ПАВЛОВИЋ
7.	ЛАЗАРЕВАЦ; 07-15 19 Септембар 3 Петак у 18.00	ЗОРАН СИМИЋ
8.	НОВИ БЕОГРАД; 16-20 Париске Комуне 13; тел.601-332 састанак Понедељак 18.00	ДРАГОМИР ПАВЛОВИЋ
9.	МЛАДЕНОВАЦ; 10-15 Краља Петра 1-27; тел.8223-715 састанак Петак у 18.00	ЖИВАДИН ЛЕКИЋ
10.	ОБРЕНОВАЦ; 10-12; 16-20 Бгд.батаљона 10-а; тел.871-026 лок.612 састанак Петак 18.00	СЛАВКО НЕШКОВИЋ
11.	ПАЛИЛУЛА; 14-18 Прерадовићева 4; тел.762-444 састанак Петак 18.00	ДРАГАН ЉУБОЈЕВИЋ
12.	РАКОВИЦА; 17-20 Мишка Крањца 7; тел.594-792 састанак Понедељак 18.00	МИЛОСАВ МИЛИЧКОВИЋ
13.	САВСКИ ВЕНАЦ; 18-20 С.Марковића 79; тел.682-526 састанак Петак у 18.00	ДРАШКО МАРКОВИЋ
14.	СТАРИ ГРАД Париска 13; тел. 639-081 састанак Уторак 18.00	ГОРДАНА ВИТОМИРОВ
15.	СОПОТ састанци петком у 18.00	ФИЛИП ЖИВАНОВИЋ
16.	ЧУКАРИЦА; 17-20 Тургејева 5; тел.552-345 састанак Петак 19.00	МИОДРАГ НИКОЛИЋ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ПРИСТУПНИЦА

број чланске карте.....

1. Име и презиме.....
2. Име родитеља.....
3. Матични број.....
4. Место становања.....
5. Адреса.....
6. Телефон.....
7. Општина.....
8. Република.....
9. Месни одбор.....
10. Школска спрема.....
11. Запослен у (назив фирме).....
12. Занимање.....

Датум учлањења

Упознат сам са Статутом СРС и
добровољно приступам у чланство СРС

Својеручни потпис

"МУЗИКА" КАО СРЕДСТВО

Већ дуги низ година догађају се хаотичне ствари на нашој естрадној музичкој сцени. На нашим етно музичким просторима већ одавно доминира оријентална (исламска) музика. До те, по нама штетне последице односно до праве експанзије дошло је осамдесетих година појавом "Јужног ветра" када је на силовит начин, могло би се речи спектакуларан, освојио нашу музичку сцену.

Сви могући медији у земљи били су отворени за ову "музичку" групу. Сетимо се тог времена када се није могла замислити ниједна музичка емисија на државној телевизији без присуства "Јужног ветра" и њихових певача. Добро осмишљена пропагандом као што је паролла, па то је модерна музика, то је музика наше будућности, време је да се нешто мења и томе слично. Наравно то су млади људи, хтели или не, морали да прихвате, јер су песме писане у духу наше традиционалне музике потпуно нестале. Не можемо да се отмено утиску, да је то добро осмишљено, а још боље спроведено у пракси. Што је време више пролазило, то је кич све више излазило на површину. Прави музичари су потпуно елиминисани, а заменили су их компјутери. Компјутери су инсталирани по становима, подрумима, шупа-

ма, тако да се кич непрекидно штампује, а публикује углавном на ТВ Пинк и осталим медијима. Тако је дошло до најезде "певачица", то су разне појке и милојке, које не само да немају гласа и слуха него су крајње некултивисане. Но све то иде по систему лако ћемо, само донесите паре. Наравно све то иде стихијски и ван сваке друштвене контроле. Да је тако потврђује и чињеница, кад је наше министарство за културу Републике Србије прогласило 1995. годину, за "годину културе", а видело се да је то била само демагогија, како би се стекао утисак, па ево министарство нешто ради. Не могу, а да не поменем ППТ РТС и њихову издавачку политику. Управо они су главни кривци за насталу ситуацију и они су први почели компјутерима да "филију" своја издања, како би их мање коштало, односно како би избегли плаћање музичара. Сувишно је говорити колико нам је то штете нанело, на очувању наше националне музике и на очувању нашег националног идентитета. Они су извршили културни геноцид над овим народом, тиме што су својим програмом на телевизији и радио станицама омогућили јавни наступ "певачица" лошег квалитета, још горег репертоара. Оправдање налазе тврдећи како наш

народ баш то воли. Намеће се питање како то наш народ одједном заборави своју музику, а заволи неку страну које је уз све то крајње неукусно урађена. Све то устврдише "композитори", који су у ствари из неке друге професије, тако међу њима има, ковача, молера, столара, обућара, крзнара и не знам из којих још професија. Компонују на начин који је само њима познат, тврдећи како је непотребно писати ноте и како они све то боље знају. Увидеше и то, како је наш народ постао исувише архаичан и да га што пре треба извући из те "заосталости", а то се може постићи баш овом музиком коју они стварају. Задњих неколико година најављивао сам програм у неким медијима, који би надао се у многама изменио садашње стање, али сам од те намере одустајао. Због комплексне ситуације у земљи. Ево сада је то сазрело и тај програм ће ускоро да заживи. У том програму ће учествовати наши еминентни певачи, али ћу за сада држати у тајности о којим певачима је реч. Поред певача у оркестру ће се такође наћи најбољи музичари. Последњу реч дат ће наш народ, да ли прихвата реафирмацију наше народне музике или не.

Милун-Луне Милојевић

ПОД ПРОЗОРОМ ЗВЕРИЊАК

Мало је који путписац пропутујући Београдом времена Османлија избегао да не помене чопоре полу дивљих паса, који су тумарали његовим махалама, а ноћу постајали и по живот опасни. Да је данас стање другачије било би занимљиво и згодно читати ове приче. На жалост, данашњи Београд (приградска насеља) не одудара сликом, барем по овом питању, од турског шехера. Тако је управо стање у београдском новом насељу Мирјево. Овде се свакодневно са прозора могу посматрати призори зверињег комадања костију, nanoшење ђубрета и крстарења чопора паса, а све уз њихов неподношљив лаваж. Човек излазећи из свог дома мора проћи поред тих прљавих створења која га њуше и лају на њега. Сцена заиста непримењене једној урбаној средини. Да ли је потребно покретати петиције грађана да би комуналне службе почеле да раде свој посао?

Грађани новог насеља Мирјево лишени су многих детаља инфра-

структуре модерног насеља. Овде нема дома здравља, нема просторија за одржавање културних садржаја, нема довољног броја телефонских прикључка. Небригом комуналних предузећа ови грађани, поред свега, треба још да живе у окружењу зверињака.

Српска радикална странка сматра да је овај проблем могуће решити. Наша решења су реална, модерна, корисна и остварива. Кад бисмо били на власти најпре би донели строге прописе за чување животиња у насељеним местима, са прописаним обавезама за власнике животиња чије испуњење би значило велике казне. Урбанистичким планом би се утврдиле локације кафилерије и судови за обављање ове делатности. Уклањање напуштених животиња вршило би се на начин који не угрожава безбедност грађана. Најзад, органи локалне самоуправе би од такси које наплаћују за држање животиња подстицали рад установа за уклањање животиња и заједно са друштвима за

заштиту животиња подпомагали едукацији грађанства и развијали љубав према животињама.

Када градска власт неби била промоције ради него грађана ради тада би тако можда и било. На несрећу, цена неангажованости по овом питању могла би бити у здравственој катастрофи великих размера.

Александар Милетић



И ДАЉЕ ЛОШЕ ПОСЛОВАЊЕ ЈКП "ГРАДСКЕ ПИЈАЦЕ"

Градска власт Коалиције "Заједно" добро нам показује да се ни за длаку не разликује од својих СПС-ЈУЛ претходника Небојше Човића и "Компаније". У многим областима јунаци "шерпи и лонаца у предвечерје" показују се чак и горима, иако је већина грађана нашег поносног града мислила да Београд гору власт од црвене није имати могао.

"Органи" Коалиције "Заједно" (или ти "велике радничко-сељачке" и ко зна чега још коалиције) показују ипак за нешто да имају смисао-да нађуше новац. Зато у смислу народне "повика на Вука..." дограбише се управних одбора и то понајпре најпрофитабилнијих тзв. "јавних" комуналних предузећа као што су градске пијаче и гробља. Предизборна обећања чинилаца несрећне коалиције су не само заборављена већ са ужасним цинизмом погажена. Пијачарине, закуп тезги и гробних места као и до сада пуне "одабране" цепове док се градоначелник са сарадницима шврчка белосветским престоницама и смешка са осведоченим непријатељима српског народа, заговорницима бомбардовања нашег главног града. Црно хуморни протагонисти смене у Скупштини града извржавају руглу резултате избора из новембра прошле године доказујући да и од "црвених" има горих формирајући једностраначке управне одборе

свих јавних предузећа у граду. Бинђићеви следбеници, зазирући чак и од сопствених коалиционих партнера "дреше кесу" (није им тешко, још је остало по нешто пара у народу) и где им треба "купе" по неког одборника, тек да им се нађе и да би их на списку било више него одборника СПО. Но добро, о томе више можете да прочитате у њиховим гласилима.

Српским радикалима Звездаре обрадили су се сутрађани, корисници пијачних услуга на пијаци Коњарник, Устаничка 205, тражећи своја корисничка права. Априла месеца ови наши сутрађани покренули су скупљање потписа за петицију коју упућују ЈКП "Градске пијаче" са захтевом да им се обезбеди заштита робе и лична, од све раширенијег лоповлука и разбојништва на овој пијаци и обезбеде основни санитарни услови за рад. Тражи се да се пијача Коњарник ограда и да се поставе чувари који већ постоје на неким другим пијачама, као и да се прекине са праксом да закупи тезги од четири јавна WC-а могу да користе само један и за особе мушког и женског пола.

Начин на који су до сада организоване све врсте пијача не одговара ником од корисника. Пијаче су често, као у наведеном примеру без основних услова за одржавање хигијене.

Таксе за коришћење пијачног простора су велике. Приходи које остварују јавна комунална предузећа потпуно су ван контроле локалне самоуправе - грађана, тако да их користи онај ко тренутно врши градску власт. Монопол који имају ова предузећа проузрокује велике злоупотребе и афере.

Српска радикална странка за превазилажење и потпуно елиминисање хаоса који сада влада у овој области предлаже:

-да се садашња јавна комунална предузећа трансформишу у стандардна предузећа која би се у наредној фази приватизовала.

-да се омогући да постојећа и нова предузећа конкуришу за добијање посла за организовање најопремљеније, најефикасније, и најјефтиније пијаче што би било у интересу и продаваца и купаца.

-уговором између органа локалне самоуправе и изабраног предузећа, регулисали би се сви њихови међусобни односи.

-улога државе свела би се само на спровођење строге инспекцијске контроле над радом пијача и контролу здравствене и санитарне исправности робе која се продаје на пијачама.

Леонард Бобисуд

ПУСТА ОБЕЋАЊА

Да ли општина Чукарица може да се "похвали" чињеницом да је најмање учинила у последњих десет година на решавању општинских комуналних проблема у свом најстрожијем центру у односу на остале градске општине. Мислимо да у том смислу предњачи у односу на остале градске општине ужег центра Београда, што се може закључити из следећих примера:

У Пожешкој, главној улици на Бановом брду на потезу од броја 132 до 146 до 1990. године постајао је лепо уређен парк који су одржавали станари поменутих зграда и ту посадивши о свом трошку око шездесет стабала украсног дрвећа и живе ограде дужине око двеста метара.

Приликом изградње тржног центра 1991. године ро Градско зеленило је по налогу инвеститора посекала наведених шездесет стабала и за обављени посао од инвеститора наплатило око 500 хиљада ондашњих динара преузевши на себе обавезу да преостали, мањи део парка уреди и уклони шут и остале нечистоће. Ту обавезу су ипак морали да спроведу у дело сами

грађани у оквиру своји могућности те се на истом простору и даље налазе удубљења и брегови која они нису могли сами да уклоне. На истом простору је постојала и расвета која је уклоњена и до данас није друга постављена на преосталом делу парка.

Око сто метара ниже у односу на наведени парк налази се неколико улица које се протежу од Ул. Љешке ка Чукарничкој падини као што су: Чукарничка, Чанџијина, Мирка Поштића.

Из наведених улица радници Градске чистоће не односе смеће од 1989. године из само њима познатих разлога те су грађани наведених улица формирали на крају улица Чукарничке и Мирка Поштића јавну депонију смећа која прети да изазове заразу због великог броја мачака и паса луталица који се окупљају.

Грађани наведених улица су се у протеклих осам година безброј пута обраћали комуналним службама општине Чукарица, а депонија се временом увећавала и ширила. Све време тј. свих осам година грађани уредно плаћају инфостану накнаду за изношење смећа које се не износи.

Долазак нове власти на општини Чукарица грађани су очекивали са нестрпљењем и надам се обзиром да су они у предизборној кампањи обећавали да ће комунални проблеми имати предност у односу на све остале проблеме у општини.

Грађани су у вези наведене депоније поднели захтев комуналној инспекцији Чукарица да се иста уклони. Комунална инспекција је дала налог комуналном предузећу Градска чистоћа да уклони депонију, али су представници Градске чистоће обавестили комуналну инспекцију општине да они нису у стању да обаве тај посао јер не поседују потребну механизацију. Након ових преписки дошло је до стања мировања које траје већ месец дана а депонија се сваком дана све више увећава.

Грађани се са правом питају да ли су погрешили када су своје поверење дали новој власти која на овом примеру, види се, непоказује способност и жељу да исто и ефикасно реши.

Милица Булатовић

ОПШТИНСКИ ОДБОР СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЧУКАРИЦА

Општински одбор Српске радикалне странке на Чукарици основан је у фебруару 1991. године као месни одбор Чукарице. Убрзо по оснивању почео је да се повећава број чланова.

Уследиле су одмах и прве акције прикупљања хуманитарне помоћи за Републику Српску крајину, а велики број добровољаца Српске радикалне странке у то време био је са територије Чукарице.

Почетком 1992. године странка је започела серију трибина на нашој општини. Управо те трибине, као прилика за непосредне контакте са челницима Српске радикалне странке, али и за још боље упознавање са програмом странке, у многоме су допринели још значајнијем омасовљењу Општинског одбора.

У тој фази успона и развитка, како саме странке, тако и нашег општинског одбора, затичу нас први вишестраначки избори на савезном и локалном нивоу, заказани за мај месец.

Српска радикална странка, сем што је освојила важних и значајних 33% гласова од укупног броја бирача који су искористили своје бирачко право на савезном нивоу, освојила је један мандат у градској скупштини, као и седам одборничких мандата у скупштини општине Чукарица.

Након тих првих вишестраначких избора значајно се увећао број чланова Српске радикалне странке на нашој општини, а странка децембарске изборе исте године дочекује још снажнијом организацијом. Баш ти децембарски избори показују колика је популарност и реална вредност Српске радикалне странке.

У фебруару 1993. године одржана је и прва изборна скупштина општинског одбора Српске радикалне странке Чукарица. На првој скупштини за председника је изабран Предраг Бојковић, а формиран је и извршни одбор општинског одбора. Већ тада смо могли да се похвалимо великим бројем младих, способних, образованих људи, који су били спремни да својим радом допринесу напредку странке. У раду је на значајном месту била заштита интереса становника Чукарице. Организована је и спроведена хуманитарна акција "Озрен-Мајевица", а сва помоћ прикупљена у току акције уручена је Првој Мајевичкој интервентној бригади у Угљевику.

Те исте 1993. године, две године од оснивања, а после низа дугих и напорних договора и преговора издеј-

ствовали смо добијање од СО Чукарица, решења за коришћење просторије за страначки рад. У новембру месецу организовали смо концерт под називом "Хуманисти-хуманистима", а сав приход дат је специјалном образовном центру за ретардирану децу у Умци.

Те 1993. године креће до тада невиђена хајка против радикала из општинског одбора СПС у организацији актуелне власти, хајка на председника странке др Војислава Шешеља и на све српске радикале.

Крај 1993. године дочекали смо спремно учествујући у кампањи и организацији контроле избора за посланике у Народној скупштини. Поред, до тог тренутка незабележене медијске блокаде и праве лавине лажи и неоснованих оптужби сервираних преко свих медија, на Чукарици је освојено 15,1% гласова бирача који су изашли на изборе.

У лето 1995. године долази до промене руководства општинског одбора Српске радикалне странке Чукарица. На место председника долази Миодраг Николић и одмах се креће са низом трибина, јавног, масовног излагања у продају страначког гласила "Велика Србија" и рада на побољшању организационе структуре. Формирају се месни одбори у месним заједницама где нису постојали. Канцеларија се опрема савременом опремом.

У изборној 1996. години се организује низ трибина на којима говоре челници и функционери наше странке, господи Томислав Николић заменик председника странке, Александар Вучић генерални секретар странке, Стево Драгишић председник Градског одбора, Ђорђе Николић савезни посланик, Александар Ђорђевић заменик генералног секретара, Дејан Анђус новинар "Велике Србије", Миодраг Николић председник општинског одбора Чукарица и други. У овој години смо снимили документарни филм поводом пет година рада општинског одбора и приказали га на свечаној седници. Додељене су и захвалнице члановима који активно раде од оснивања странке, госпођи Споменки Дрљача подпредседнику општинског одбора Чукарици, господи Братиславу Милетићу и Драгану Ђукићу.

На савезним изборима 1996. године освајамо 17,2% гласова бирача, а на локалним изборима освајамо три ма-

ндата (од 10 у Скупштини града и шест у Скупштини општине Чукарица).

Наше одборничке групе раде врло активно и покрећу иницијативе за решавање проблема грађана "Азбестног насеља", проблема грађана Макиша, проблема грађана Бановог брда.

Одборници у скупштини града су годпода Александар Ђорђевић, Александар Михаиловић и Миодраг Златановић. Одборници у скупштини општине Чукарица су Синиша Јовановић, Александар Михаиловић, Драган Ристић, Драган Ђукић и Милан Влаисављевић.

Општинска организација иде у сусрет изборима 1997. године за председника Србије и посланике Народне скупштине потпуно спремна. Чукарица има 21 месну заједницу у којим делује 21 месни одбор Српске радикалне странке, дакле, у свакој месној заједници ради наш месни одбор. Број чланова је већ прешао 1000.

Ову бројну и развијену организацију води сложено руководство, председник општинског одбора Миодраг Николић, подпредседници Споменка Дрљача, Милосав Анђелов, Радиша Миловановић, Александар Михаиловић, Иво Ристовић и секретар Зоран Спалевевић. Поносимо се срећном комбинацијом искусних и младих активиста, способних да се ухвате у коштац са свим проблемима страначког рада.

Општински одбор
Српске радикалне странке
Чукарица



ПРОГРАМСКИ МАНИФЕСТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

I. ЛОКАЛНА САМОУПРАВА У ПРОГРАМУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Центар сваке државе и сваке власти и њихова суштина је грађанин и брига за њега. Заштита коју грађанин треба да осећа у својој држави је последица и крајњи циљ сваке добре и ефикасне државе и власти у њој. Када власт и привилегије које она собом носи постану једини и крајњи циљ носиоца власти, тада је грађанину препуштено да велики број права која му по закону припадају прибавља сам и на мукогрпан начин, или пак тера грађанина да се за своје добро супростави закону и управљачима који те законе доносе.

Да ли имамо државу и локалну самоуправу која нас штити? Да ли држава и њени органи и њени закони пружају могућност да им се обратимо, да нас заштите? Да ли нам закони ове државе и оваква локална самоуправа остављају довољно простора за личну иницијативу, да ли брину за здравље и образовање, да ли брину о нашој имовини, о нашим ближњим, о нашим свакодневним потребама?

И на крају, да ли нам ова држава и њени закони и њена локална самоуправа прописују правила и обезбеђују услове за основни циљ који грађанину свака држава мора да гарантује слободу, заштиту и благостање?

Уместо свега изложеног, што је иначе императив и потреба сваког грађанина, и што сваки грађанин има не само право, већ и обавезу да од сваке власти и централне и локалне захтева, ми данас у овој држави имамо непрегледну масу прописа, правила, органа. Прописи се доносе свакодневно, и тајно и јавно, и од надлежних и од ненадлежних органа, и по прописаном и по само њима знаном поступку. Свакодневно расте број државних органа за спровођење тих и таквих прописа, за њихову разраду, примену, контролу, за изрицање санкција, за спровођење санкција... Тиме се намерно ствара правна несигурност, намерно се грађанин доводи у позицију инфериорности, како би код грађанина преовладали страх, незнање и конфузија.

Данас грађанин троши огромну енергију и огромно време, расипа своју животну и радну енергију, у безуспешним покушајима да оствари своја права, да прибави потврду, да извади уверење, а да притом не зна ни где, ни ко, ни зашто му те потврде и уверења тражи, ни ко, ни када, ни зашто неки орган ту потврду или уверење треба да му издају.

Ова власт зна да се у анархији и безаконју лакше влада. Оптерећен и дезоријентисан грађанин нема ни времена, а ни воље, а ни интереса да такву власт контролише, да је позива на одговорност, и да јој буде равноправан партнер.

Ситуација је иста на свим нивоима власти. Од савезног до локалног.

Општина и град су територијалне јединице у којим грађани остварују локалну самоуправу у пословима утврђеним уставом, законом и статутом општине, односно града, и то су места где грађани најчешће и најнепосредније долазе у додир са влашћу и њеним прописима. Стога сматрамо да је организација и рад општина и градова и квалитет сарадње коју грађанин са њима остварује мерило за оцену успешности сваке власти и показатељ степена заштићености права и слобода грађана.

На питању локалне самоуправе и на питању рада органа локалне самоуправе, најбоље се види да ли је једна држава организована на модерним принципима, која грађанину гарантују сигурност, заштиту слобода и права, услове за заштиту његове имовине, његовог здравља, његове породице.

Имајући све ово у виду Српска радикална странка даје своје виђење проблема и своја решења за организацију и рад органа локалне самоуправе, која су заснована на принципима којима је исходило у нашем програму за који се странка доследно залаже, и у суштини и окосници тог програма то су грађани и брига за најбољи статус грађанина и његове имовине у држави.

Полазећи од принципа приватизације садашњег државног и друштвеног сектора, форсирања сада већ нараслог самониклог приватног предузетништва, јефтине и ефикасне државе, сигурности приватне својине и омогућавању сваком грађанину да оствари пуну меру својих могућности на корист себи и држави, предлажемо решења у области локалне самоуправе, која ће остварити услове да грађанин има пуну иницијативу у обликовању свог живота у заједници, а и саме заједнице као целине.

II. НАЧЕЛА ОРГАНИЗОВАЊА ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ

Како власт чини скуп овлашћења, која су у знатном делу, она овлашћења, која могу да укину слободу грађанина, сматрамо, да је правно неодговорно поверавати вршење власти, а самим тим и истих овлашћења органима на различитим нивоима територијалне организације државе. Циљ овога је да се онемогуће злоупотребе, које су наша стварност, и свакодневница сваког грађана. Непоштовање овог принципа, ствара правну несигурност, а најбољи пример за то је садашњи Закон о локалној самоуправи, и његова реализација у пракси. Органима локалне самоуправе, општини и граду је поверено самостално доношење других општих аката, којим ти органи самостално преузимају вршење власти и тиме сами себе додељују атрибуте власти и државе.

Као последицу напред изложеног имамо општину и град, као државу у држави, а што доводи до неједнаког положаја грађана различитих општина и градова. Дослед-

ним спровођењем овог принципа укида се апсурд да један грађанин, на територији државе Србије има различит правни статус на различитим деловима територије.

1. Одвајање локалне самоуправе од државе

Из претходног произлази и начело потпуног одвајања органа и надлежности државе и органа локалне самоуправе, а са циљем да грађанин брже, лакше и јефтиније остварује своје локалне интересе, кроз локалну самоуправу коју сам бира, сам контролише и сам финансира.

2. Прецизно дефинисање оквира и врсте делатности локалне самоуправе

На овај начин се постиже да локална самоуправа преузме само онај круг послова који су неопходни да би грађанин могао да решава своје локалне проблеме и које грађанин може и треба да финансира. Локална самоуправа постаје јефтина и ефикасна, а држава непотребна у домену локалне самоуправе, осим са својом контролном функцијом.

3. Раздвајање подручних јединица министарства (Владе) од органа локалне самоуправе

У свести нашег грађанина локална самоуправа (општина и град) су поистовешћени са државом, влашћу и са свим што уз власт иде, а са разлога присуства подручних јединица министарства (управе јавних прихода, инспекције, прекршајних органа...) у зградама где се налазе седишта органа локалне самоуправе.

Због тога предлажемо физичко раздвајање државних органа од органа локалне самоуправе, тако што би подручне јединице министарстава у власништву државе којих и сада има довољно, чак и превише, а не у оним у којима је седиште органа локалне самоуправе.

Овим се избегава и вршење утицаја државе на локалну самоуправу, што је до сада било правило, а што се веома лоше одражавало на остваривање интереса грађана на нивоу локалне самоуправе, а с друге стране грађани су имали погрешну представу да о појединим питањима одлучују органи локалне самоуправе, а не државни органи. Грађанин је због овога осећао страх од локалне самоуправе, а и локална самоуправа схваћена на социјалистички начин је постала легло злоупотребе, пљачке и личне промоције.

4. Самофинансирање локалне самоуправе

Локална самоуправа ће се финансирати од стране грађана који живе на територији сваке поједине општине и града, и то из локалних пореза и такси, које су до сада служиле за финансирање оних потреба које нису биле у складу са интересима грађана на локалном нивоу. Како ће органи локалне самоуправе бити непосредно бирани од стране грађана, локалним финансирањем њеног рада постиже се да локална самоуправа буде примерена локалним потребама, да буде ефикасна и јефтина, и да истовремено не буде превелик терет грађанима.

Насупрот томе послови које органи локалне самоуправе буду обављали сходно делегираној надлежности од стране државе, биће финансирани из државног буџета.

5. Смањење броја запослених у органима локалне самоуправе

Због данашње испреплетености локалне самоуправе и државе, и централног тј. државног финансирања, број запослених у овим органима је премашио број запослених и у појединим министарствима.

Стога је локална самоуправа постала скупа, гломазна и неефикасна, јер се због великог броја запослених не може ефикасно организовати рад појединих органа, а што је осећао сваки грађанин кроз стално повећавање пореза.

Самофинансирањем се отвара могућност да се поједине послове чија природа одговара локалној самоуправи ангажује приватни сектор који је јефтинији, ефикаснији и флексибилнији (одржавање чистоће, књиговодствено-рачуноводствени послови, услуге правне помоћи).

Спровођењем оваквог програма Српске радиране странке и напред изложених решења постиже се да се реше питања која оптерећују свакодневни живот грађана и која му руше веру у државу. Стога Српске радикалне странке као странка која најбоље зна проблеме грађанина јер је и сама изложена репресији комунистичког режима нуди решења проблема локалне самоуправе која су реална, остварива и модерна, и то за сва она питања која грађане највише интересују.

III. ОСНОВНЕ ФУНКЦИЈЕ ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ У ВИЗИЈИ СРПСКИХ РАДИКАЛА

1. Урбанизам

Садашњи проблем урбанизма је у намерно лоше урађеним урбанистичким плановима за територије општина и градова, који не одговарају ни урбанистичким потребама Србије, ни генералном урбанистичком плану, а ни потребама грађана, јер су прављени за потребе великих државних грађевинских предузећа и владајуће монополистичке елите ове власти.

Не поштују се тржишни услови за додељивање плацева за изградњу, тако да све локације, на територији целе Србије добијају декретом и по багателним ценама комунистички моћници и њихова родбина и пријатељи. Правило је да када се добију ти плачеви грађани који поседују своје куће на тим локацијама бивају избачени из њих и лишени своје мукотрпно стечене имовине уз багателну надокнаду и по експресно спроведеном општинском поступку. Као последицу оваквог суровог поступања власти и непоштовања неприкосновене приватне својине имамо грађанина на улици без заштите и са "правичном надокнадом" а с друге стране остваривање екстра профита оних који су земљу као опште добро добили уз легализовану пљачку по најнижим ценама. Зато се у народу и одомаћио израз "грађанска и урбанистичка мафија" који у потпуности осликава стање у нашем урбанизму и грађевинарству. Центри одлучивања о овим незаконитим радњама у општинама и градовима.

Српска радикална странка се залаже за доношење нових генералних и детаљних урбанистичких планова уз пуно поштовање струке и приватне својине грађана и приватне иницијативе, да би се и у овој области увео ред на тај начин што ће се:

- прво, увести мораторијум на све до сада донете урбанистичке планове, јер су исти донети од стране некомпетентних и нестручних,

- за целу територију Србије и за територију свих општина и градова донети урбанистички планови, као и нови



просторни план Србије који ће поштовати све специфичности сваке поједине општине и града,

-тим плановима би се извршила категоризација земљишта, а што би представљало основу за утврђивање минималне цене земљишта, с тим што би се земљиште које није у приватној својини понудило на лицитацији по једнаким условима за све грађане и приватне предузетнике.

На овај начин би сваки грађанин који има потребу да гради кућу добио могућност да сразмерно новцу којим располаже дође до плаца за градњу куће и решења свог крова над главом,

-обавеза свих општина и градова и држава би била да део земљишта које је сада у државном власништву, као и земљиште које је дато на располагање општинама и градовима понуде за индивидуалну стамбену изградњу без надокнаде лицима која до сада нису решила стамбени проблем, а издвајала су у виду обавезног стамбеног доприноса у току свог радног века стамбену изградњу

-грађевински материјал за изградњу породичних кућа би био ослобођен плаћања пореза на промет

-овим решењима грађанин више не би био принуђен да купује стан од монополских грађевинских предузећа по ненормалним ценама, без тачних рокова изградње, на нежељеним локацијама, већ би имао могућност да бира између становања у својој кући или свом стану, али сада по нижим ценама и тачним роковима изградње без безбројних анекса уговора и неизвесног дана за усељење

-инвеститори (грађани, приватни предузетници, државна предузећа) који на лицитацији добију дозволу да зидају објекте на ексклузивним локацијама које су комунално већ уређене а у државном су власништву, били би у обавези да грађанима те општине изграде или адаптирају још један објекат од интереса за грађане (обданиште, амбуланту, парк...), док би у случају добијања за изградњу земљишта које није комунално уређено били у обавези да поред станова изграде и неопходну инфраструктуру за нормалан живот

-стамбена изградња би се уз бесплатне плацеве поспешивала и повољним стамбеним кредитима са дугим роком отплате и ниском каматном стопом.

-нелегална градња која је услед тромости власти и немања слуха за потребе грађана у Србији, као и због страха социјалистичког режима од приватне својине и приватног власништва над стамбеним простором, достигла обим легалне градње, била би предмет посебне пажње, и тај проблем би решили легализацијом постојећег стања, тј. издавањем грађевинских дозвола за све објекте који испуњавају основне урбанистичке и грађевинске нормативе, без наплаћивања трошкова комуналног уређивања земљишта, јер су сву комуналну инфраструктуру у тим насељима изградили сами грађани.

2.Саобраћај

Небрига ове власти за грађанина се огледа на сваком кораку, у сваком потезу и у свакој радњи, јер му се руши достојанство, и јер се принуђава да свакодневни живот живи у условима који нису по мери човека. СРС сматра да наш грађанин има право и има обавезу да захтева да не буде третиран друкчије од грађанина у било ком делу Европе и света.

Какав положај грађанин има најбоље се види по томе како се грађанин превози.

Српска радикална странка види да грађанин није превезен на време, неретко није превезен уопште, да често бива избачен из јавног превоза, јер возила нису технички исправна, а да се грађанин који жив стигне тамо где се упутио осећа као да је добио премију на лутрији. Нису ретке ни тешке телесне повреде лица која користе јавни превоз.

У сектору саобраћаја владају анархија, хаос, неодговорност и све то услед монополског положаја која ова предузећа имају на нашем тржишту. Цене превоза су превисоке и у обрнутој сразмери са квалитетом услуга коју грађанин добија. Приградски превоз и у најбољим временским усло-

вима једва да функционише, а са првим снегом у децембру престаје и да постоји. Све ово наше грађане онемогућава да нормално живе у граду и да обављају своје редовне активности.

Пошто Српска радикална странка кроз своје деловање види све ово и води бригу о грађанину предлажемо низ решења у области јавног превоза:

- треба укинути монопол који имају јавна предузећа за саобраћај, а сама та предузећа учинити економски и технолошки ефикаснијим путем њихове приватизације, која би довела до успостављања економски ефикасних предузећа, те до смањења администрације, чиме би се отворио пут за бољи третман оних који у тим предузећима непосредно пружају услуге (возачи, механичари), за обнављање возног парка, реконструкцију тролејбуских и трамвајских инсталација,

- увођење реда и чврстих правила и одговорности лица која непосредно врше превоз грађана уз строго поштовање усвојеног реда возње, те јавно објављивање сатнице ползака возила за све линије, а све то да би грађанин могао да планира своје свакодневне обавезе и да не би губио време у бесконачним чекањима која се неретко заврше тиме да се потребан превоз и не дочека,

- отварање пута приватизације и у овом сектору створиће се тржишни услови за конкуренцију између трмог, скупог и неефикасног јавног сектора и флексибилног, јефтиног и ефикасног приватног сектора, а све у корист грађанина и његове потребе да буде превезен брзо, сигурно, удобно и јефтино,

- Српска радикална странка ће обезбедити да се путем лиценцирања, а на основу претходно усвојених норматива (квалитет возила, стручна оспособљеност запослених...) са тачно специфицираним врстама услуга омогући сваком приватном предузетнику да учествује у обављању јавног превоза путем изнајмљивања појединих линија, комплетног приградског саобраћаја и саобраћаја између насељених места у општинама које нису у оквиру градова,

- Српска радикална странка ће обезбедити преко ефикасних инспекцијских служби да субјекти који су путем ли-

цитације изнајмили поједине линије превоз обављају квалитетно, ефикасно и сигурно у чистим и новим аутобусима, тролејбусима и трамвајима,

- предузећа која се буду бавила јавним превозом ће бити у првих пет година ослобођена пореза на добит, а свака инвестиција у обнављање возног парка ће бити стимулирана кроз пореске олакшице,

- цена превоза ће због постојања конкуренције и тржишних услова за обављање ове делатности бити прихватљива за грађане

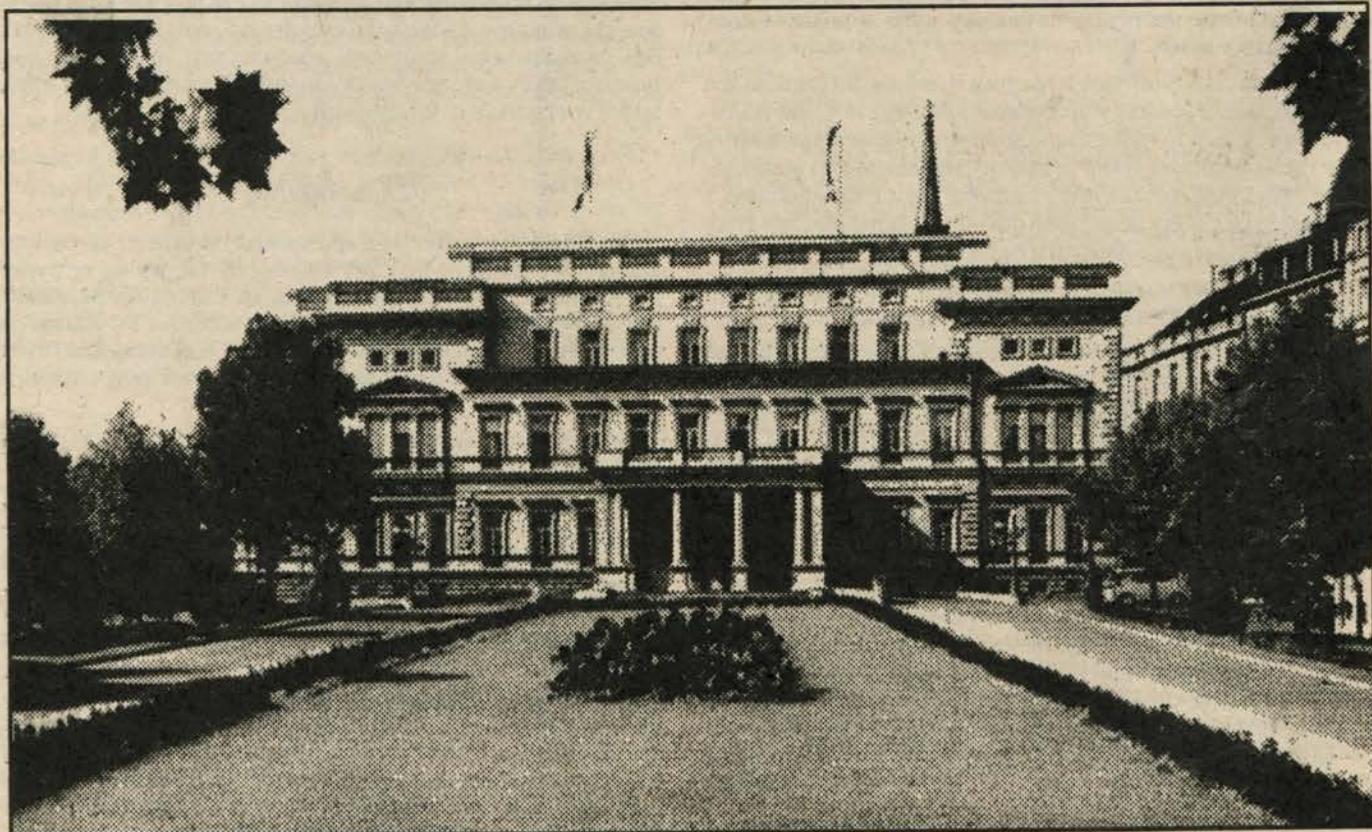
- поједине категорије грађана и то пензионери, ђаци и студенти ће имати право на бенефицирану цену превоза, а војни инвалиди из садашњег рата и мајке са више од двоје деце ће превоз користити бесплатно, а на терет буџета општине и града.

3. Стамбене услуге

С обзиром да је дошло до приватизације стамбеног фонда, престала је потреба за постојањем Јавног комуналног предузећа ИНФОСТАН (предузећа за пружање комуналних услуга), јер се данас постојање тог предузећа свело на наплату услуга које су учинила друга предузећа за пружање комуналних услуга (топлане за даљинско грејање, водовод и канализација, градска чистоћа, димничарске услуге, услуге за одржавање лифтова) и наплату надокнаде за коришћење градског грађевинског земљишта.

Српска радикална странка овим путем даје до знања грађанима да ИНФОСТАН (предузеће за пружање комуналних услуга) не врши услуге које наплаћује, и да је након откупа станова постао сувишан са гломазним административним апаратом и великим фондом пословног простора.

Укидањем овог комуналног предузећа ослободила би се финансијска средства која су заробљена и која би се могла искористити за попуњавање фондова за финансирање потреба грађана, и ослободио би се и огроман пословни простор чијом продајом би се заједно са продајом осталог пословног простора (ССРН, СКЈ, ССОЈ, Синдикат...) обезбеди-



ла средства за исплату обавеза које држава има према грађанину (пензија, дечији додаци, стара девизна штедња...). Укидањем овог предузећа се такође постиже да услуге предузећа која се баве грејањем грађана, испоруком воде, и рента за коришћење грађевинског земљишта буду непосредно наплаћивани од грађана, а не преко посредника, што енормно поскупљују цене тих услуга као што је то случај данас.

Такође, укидањем овог предузећа остале комуналне услуге које су грађанима као власницима и корисницима станова неопходне и то одношење смећа, дератизација, дезинсекција и дезинфекција, димничарске услуге, одржавање лифтова и зграда, би од стране грађана могле бити поверене приватним предузећима и приватним предузетницима, које би грађани изабрали на тржишту имајући у виду квалитет услуге и висину цене. Овим би се обезбедило да грађанин непосредно контролише оног кога је изабрао за вршење услуга и кога плаћа из свог џепа.

До сада, без овог решења које предлаже СРС, грађанин је био у практично робовласничком односу према предузећу за пружање комуналних услуга и држави, односно органима локалне самоуправе, јер је морао да плаћа чак и принудним путем оне услуге које није ни добијао, и на чију цену није могао да утиче.

Усвајањем предложеног решења довело би до тога да грађанин, корисник стана закључује само један уговор и плаћа само једну услугу по ценама које слободно уговори, а не да као до сада плаћа државном предузећу услугу коју не добија, јер лифтови у већини зграда и не раде, и да опет ангажују друга предузећа да пруже услугу коју су већ једанпут платили.

Приватизација, либерализација и укидање монопола довешће до пружања квалитетнијих и јефтинијих услуга које су грађанима свакодневно потребне и које спадају у надлежност органа локалне самоуправе. Ови принципи ће важити и у погледу осталих комуналних служби (димничари, одношење смећа, дератизација, дезинфекција и дезинсекција, одржавање зграда), с тим што ће се постојећа предузећа приватизовати кроз њихову продају било домаћим било страним физичким и правним лицима, која су способна да у њима организују процес рада на савременим тржишним основама.

4. Комунална инфраструктура

Постојећи систем обављања комуналних делатности у свим градовима и општа привредна кретања у земљи, довели су до драматичног погоршања пословања јавних комуналних предузећа, а што се манифестује у:

- опадању обима и нивоа пружања комуналних услуга,
- губицима и неликвидности јавних комуналних предузећа, а што прети техничким и економским колапсом,
- значајном смањењу извора и прилива средстава за финансирање јавних комуналних предузећа од стране органа локалне самоуправе.

Данашња законска регулатива је комуналне делатности одредила као делатности од посебног друштвеног интереса, што значи да се оне не обављају по тржишним принципима, већ по посебним прописима државе и општине, односно града, комуналне делатности обављају јавна комунална предузећа, држава не оснива та предузећа, већ утврђује само начела њиховог статуса и пословања, а општине и градови оснивају таква предузећа, утврђују ближе услове њиховог статуса и пословања и тако утичу на њихово пословање и управљање и контролишу њихов рад.

Овакав начин регулисања комуналних делатности произрокује да:

- органи локалне самоуправе који нису власници комуналних предузећа имају обавезу да обезбеде обављање комуналних делатности и то преко предузећа која нису у власништву локалне самоуправе, а са друге стране нису ни приватна па се локална самоуправа не може ослонити на уређену тежњу таквих предузећа да буду максимално јефтина и ефикасна.

Српска радикална странка ће се залагати за решења која су се показала на светском нивоу као ефикасна и корисна за грађане тако што ће:

1. држава и локална самоуправа преузети обавезу и одговорност пружања комуналних услуга на свом подручју,
2. одвојити се регулативна од оперативне функције, тако што предузећа која обављају комуналну делатност, нити ће моћи да утичу на регулативну функцију органа локалне самоуправе,
3. водиће политику елиминације буџетских дефицита, а то ће довести до смањења пореског оптерећења грађана, уз директно наплаћивање комуналних услуга од грађана,
4. обавила би се приватизација комуналних предузећа за обављање комуналних делатности,
5. смањивала би се државна регулација, јер би са увођењем конкуренције већег броја предузећа, сама конкуренција преузела функцију регулације,
6. социјална политика би се водила тако што би се део трошкова, које не покрива цена комуналне услуге за одређене категорије становништва, покривао путем субвенција из јавних прихода локалних буџета.

А. Водовод и канализација

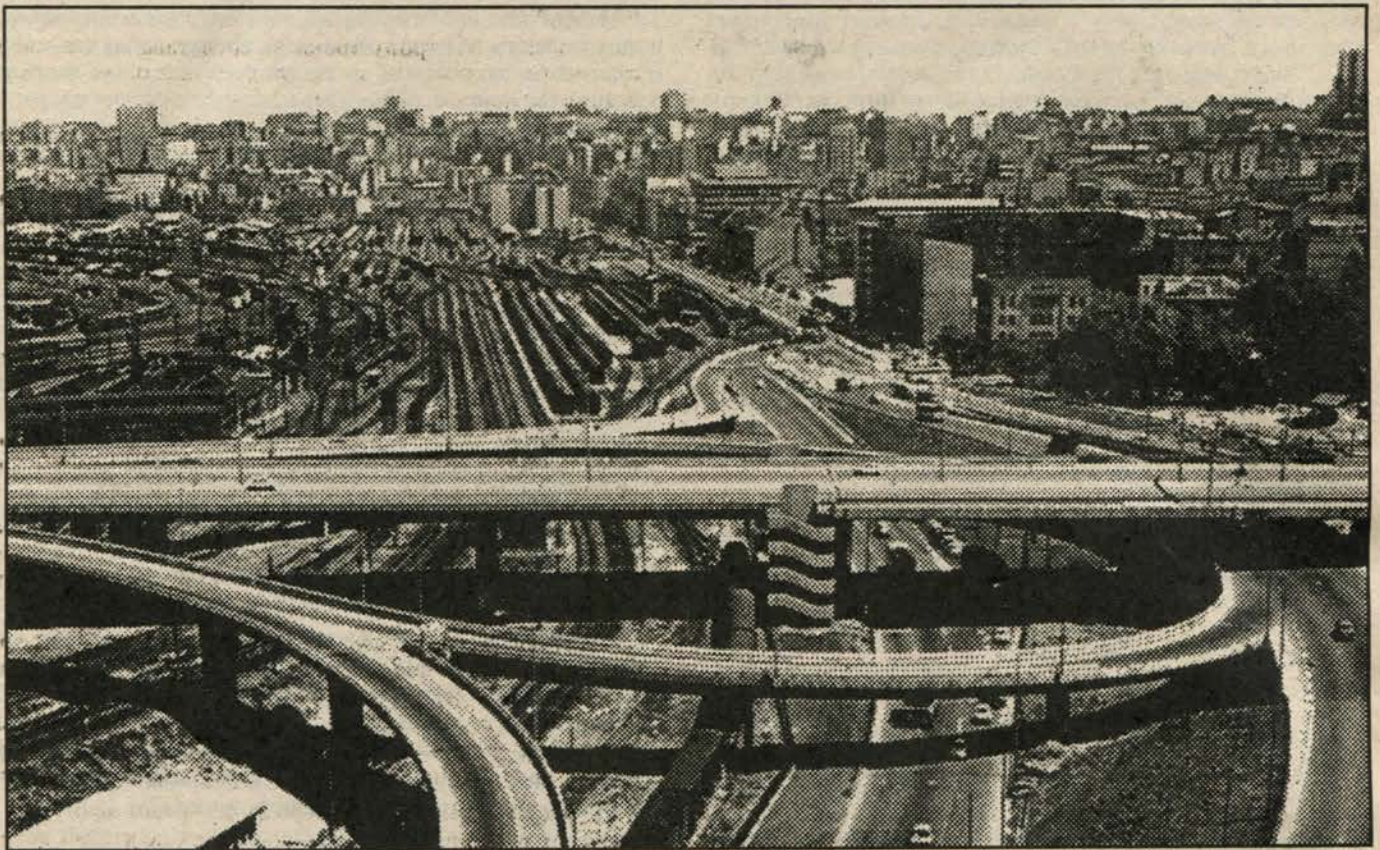
Како је у питању природни монопол у пружању ових комуналних услуга, то се побољшање квалитета и снижење цене не може постићи увођењем конкуренције, већ би се то постигло тако што би се постојећа предузећа трансформисала сходно природи услуга која обављају на четири предузећа, која би била у различитом својинском статусу, што би она предузећа код којих је то могуће изложило конкуренцији на тржишту.

Само делатност производње воде водоснабдевања и одвођења отпадних вода би била поверена предузећу у власништву државе и локалне самоуправе, док би предузећа која се баве транспортом и механизацијом, одржавањем постројења и развојем и пројектовање била приватизована, а о томе ко ће те услуге пружати би само комунално предузеће за производњу и дистрибуцију воде и одвођења отпадних вода одлучивало имајући у виду квалитет и цену на тржишту. Овим би се омогућило да постојећа предузећа која су у приватној својини, равноправно конкуришу за пружање тих услуга, а то би довело до повећања квалитета, и смањења цене.

Б. Системи за даљинско грејање

Постојећа предузећа за пружање ових услуга су у друштвеној својини, и сва су формирана као јединствена јавна предузећа, и обављају своју делатност и ван контроле корисника услуга. Због тога је и услуга скупа, неквалитетна и нередовна.

Поступак приватизације ових предузећа би обавиле тако што би се из њих издвојиле оне делатности које се могу обављати од стране других субјеката који би те услуге могли пружити квалитетније и јефтиније него што сада чини јединствено предузеће. Делатности одржавања и развоја и инжињеринга би се након издвајања и приватизације понудиле на лицитацију, тако да би ове послове могли да обављају и друга предузећа која су сада у приватном власништву.



5. Амбуланте, обданишта, народне кухиње и старачки домови

Досадашњи начин рада локалне самоуправе није ни покушавао да нађе решења за оне проблеме који тиште сваког грађанина, и који су по својој природи такви да их најефикасније и најчуманије могу решити баш органи територијалне самоуправе јер су ти органи по својој природи окренути грађанину и његовом свакодневном животу. Српска радикална странка је, преко својих свакодневних контаката са грађанима, и преко трибина, запазила да, у свим овим областима, ситуација је таква да свакодневни живот грађана постаје сваким даном све неподношљивији. Амбуланте, обданишта, домови за старе и изнемогле, народне кухиње постоје само на телевизији и у "црним хроникама" дневних новина. Стиче се утисак да ова власт и на локалном нивоу својим решењима жели да онај над којим влада, буде што пониженији, јаднији и беспомоћнији и да се за сваку своју потребу обрати држави и владајућој партији за решење својих проблема, како би му се створило уверење да без државе и владајуће партије није могућ његов живот.

Државни фондови (безнадежно празни, јер су безочно покрадени), спутана приватна иницијатива и сиромашан грађанин, су довели до стања за које се нема довољно мучних и ружних речи. Посебно за стање у амбулантама, обдаништима, домовима за старе. Нема завоја, нема газе, нема алкохола, нема хране, нема грејања, нема плата за запослене..., нема... Лакше би било набројати оно чега има.

А све је то бесплатно за владајућу елиту и за владајуће општинске и градске моћнике. За њих свега има, јер они деле станове, запошљавају, издају дозволе...

А сви плаћамо доприносе државним фондовима, сви плаћамо локалне комуналне таксе, а за све нема.

Решење је: у сваком настањеном месту по једна амбуланта, обданиште, народна кухиња и дом за старе.

А. Амбуланте

-подношење биланса располагања здравственим фондом,

-стварање тржишних услова и у овим областима,

-приватизација садашњег здравственог фонда, који је гломазан, скуп, нерационалан и од кога грађани немају никакве користи, и у који месечно грађани и да не виде и да не знају издвајају у просеку по 100,00 дин.,

-подстицање приватних фондова и приватних осигуравајућих друштава за здравствено осигурање,

-слободан избор места и врсте установе у којој ће се грађани лечити,

-слободно располагање уплаћеним средствима у садашње фондове здравственог осигурања што би омогућило да грађани лекарске услуге које и сада користе приватним амбулантама и клиникама плаћају новцем који су издвојили за те намене,

-средствима из општинских и градских буџета намењена за репрезентацију, протоколи службена путовања усмерити у подстицање отварања приватне лекарске праксе, уз обавезу корисника кредита да амбуланте отварају на територији општине где таквих амбуланти нема, са комплетном ординацијом за основну здравствену заштиту (лабораторија, ЕКГ...),

-лекари који би се определили за овакав начин пружања лекарске заштите били би ослобођени свих локалних такси и пореза, а пословни простор би им се обезбедио из постојећег фонда којим локална самоуправа располаже и које сада издају бесплатно својим прјатељима, рођацима, личним масерима и случајним познаницима,

-на овај начин би се обезбедило да се врати установа породичног лекара, а многи незапослени здравствени радници би нашли мотив да остану у овој земљи и ту остваре своју професионалну афирмацију.

Б. Обданишта

-обданишта су данас само државна и у њима нема места за сву децу,

-приватизација и подстицање приватног сектора да и у овом домену покаже своје предности довели би до тога да услуга буде квалитетна и да сва деца имају квалитетан смештај уз надзор школованих васпитача који сада на би-роима чекају да неко оде у пензију да би започели свој радни век,

-органи локалне самоуправе би се интензивно посветили овом проблему тако што би своје буџете који нису мали усмерили на ове и овакве виталне потребе грађана са своје територије, уместо на прославе дана ослобођења општине, дана рођења највећег сина нашег народа,

-просторије садашњих месних заједница би биле претворене у деочија обданишта која би се на лицитацији понудила у закуп само за ову намену,

-приходи од пореза на имовину који су уступљени општинама и градовима би у целости били усмерени на побољшање положаја установа за децу јер би били извор за локално финансирање кроз кредите како постојећих државних тако будућих приватних обданишта,

-све инвестиције у отварање обданишта (грађевински материјал, учила, играчке...) би били ослобођени плаћања пореза на промет.

В. Установе за смештај старих лица

-постојеће установе за смештај старих лица које су сада неравномерно распоређене на територијама појединих општина и градова би остале у функцији, али би оне биле непосредно финансиране из прихода органа локалне самоуправе и то из оних прихода које би ти органи остварили из такси које плаћају за своје услуге, ове установе би биле намењене искључиво лицима које су силом прилика напуштене од своје родбине и која немају довољно средстава да сама себи обезбеде нормалан живот у старости, све до-нације овим установама представљале би пореску олакшицу за лица која су поклон учинила,

-са друге стране органи локалне самоуправе ће сразмерно указаној потреби омогућити и отварање приватних установа за смештај старих лица која ће пословати на тржишним принципима и која ће омогућити смештај оним лицима која су довољно имућна да такав смештај плате и да за то добију и адекватну услугу,

-на овај начин ће се постићи да ове установе постану стварно установе за смештај старих лица, и да се државним установама (у којима се чека по неколико година за слободно место) сместе лице којима је такав смештај стварно неопходан, док би лица која немају данас избора, а имају средства да услугу плате користила услуге које би плаћала. На овај начин би се и растеретили и постојећи домови за старе и изнемогле, који би престали да буду установе за смештај одбачених и опљачканих.

Г. Народне кухиње

Основна обавеза органа локалне самоуправе би била да брине о онима којима живот није био наклоњен и којима овај режим и овај систем нису дали шансу да пробају да успеју у животу. Њих данас, на жалост, није мало, али их средина не жели да види, јер им не може помоћи. Има их и у градовима и на селима, има их много, али им њихово достојанство не да да признају. Наше комшије, наши су-грађани просе, умиру од последица глади, хладноће... Први и најважнији задатак локалне самоуправе је помоћ лицима. Али не као до сада, са две до три народне кухиње за главни град, и са још по неком за целу земљу.

-прва ставка у буџетима ће бити финансирање народних кухиња,

-уз строгу контролу трошења средстава, да она као до сада не би завршавала у плаћању свадби оних који су и довели до оваквог стања,

кроз хуманитарне организације би се подстицао рад у народним кухињама,

-донаторство би било подстицано кроз пореске олакшице.

6. Установе културе

Установе културе и сама културна политика, и на нивоу локалне самоуправе, је нешто на шта ова власт стално заборавља. Култура, како је ова власт схвата, је област за личну промоцију носилаца власти и њихових партијских и идеолошких другова, при том не бринући за културне вредности и културне потребе народа.

Ова власт намерно запоставља културу и помаже акције ("година културе") који су сурогат културе, знајући врло добро да се преко културе, најефикасније може утицати на свест народа.

Обзиром да је култура одређени став или усмерење појединца, нације и заједнице, да је систем циљева, односа и навика, и да је систем циљева, вредности, створен и нагомилан у току стваралачког развоја једног народа, Српска радикална странка сматра да област културе захтева брижљиву и планску заштиту и бригу од стране власти.

У овој држави никада није било правог програма за развој и подстицање културе, који би поштовао специфичности и разноврсности које су природно обележје културе, а све то због централизације и метроплизације културних установа и њеног строго буџетског финансирања, уз гушење слободне иницијативе.

Зато су нам установе културе од националног интереса запуштене.

Ова и оваква културна политика је довела до концентracије свих културних установа у Београд, и то у сам његов центар, а оне који су успели да преживе ову културну похару Србије, то су успели пуким случајем и уз велика одрицања оних који се културом баве. Поставља се питање зашто Крагујевац, Ужице, Пирот, Врање, Зрењанин и остали некадашњи центри и расадници талената не би имали озбиљне установе културе?

-Српска радикална странка сматра да све установе културе од општенационалног значаја, Народно позориште са драмом, балетом, опером и филхармонијом, Народни музеј... треба да имају посебну пажњу и бригу од стране државе и те установе би биле финансиране из буџета са циљем да се на овом и оваквом нивоу окупе врхунски уметници са врхунским условима за рад.

Све остале делатности би се оставиле ван непосредног утицаја државе како би се постигло да такве установе буду слободне у свом уметничком стваралаштву, и како би се финансирање тих делатности обављало непосредно од гледалаца и корисника тих програма,

-на овај начин би се постигло да се смање данашња велика издвајања која не дају никакве ефекте, али преко којих се финансирају политички пројекти политичких истомишљеника и политичких пријатеља,

-место културе у локалној самоуправи је у томе да се омогући да се они који се њоме баве и они који имају жељу и средства да је финансирају, посвете развоју позоришта, биоскопа, галерија, библиотека, културно-уметничких друштва тако што би локална самоуправа и њени органи преузели обавезу да културним посленицима омогуће просторне услове за обављање њихових делатности,

-Српска радикална странка ће се залагати за потпуну либерализацију и приватизацију у овој области, која ће изнедрити праве вредности, уз посебно стимулисање баш кроз локалну самоуправу аматерског рада на нивоу школа, с обзиром да је данашњи живот омладине препуштен вољом ове власти улици и њеним законима.

7. Екологија

Вода и земља су најскупљи и једини ресурси које народ поседује и који су од стране ове власти препуштени анархији, и експлоатацији која се обавља не водећи рачуна о здрављу ни садашњег становништва, а ни будућих генерација.

И држава и локална самоуправа су незаинтересовани за здраву животну околину, а грађани су данашњим системом локалне самоуправе спутани да личном иницијативом остваре своје право да живе у здравој животној околини.

Брига се своди само на бучно најављене акције, о чијим резултатима грађани нису никада обавештени, никада и нико не извештава о квалитету воде, ваздуха, о квалитету хране, афере се заташкавају, штетни уговори закључују без икаквих материјалних и кривичних последица, отровне материје се складиште и по железничким станицама без контроле и надзора...

Локална самоуправа и грађани су ти који морају да дају иницијативу да се преко државних органа врши контрола квалитета животне околине.

Насупрот данашњој локалној самоуправи која се посветила само личном богаћењу носилаца власти општини и граду, Српска радикална странка ће се залагати за:

-омогућавање грађанима да преко своје локалне самоуправе преузму бригу о својој животној околини,

-на свим нивоима локалне самоуправе ће се подстицати формирање органа за контролу квалитета животне околине,

-део локалних прихода од такси које припадају локалној самоуправи би се обавезно усмерио за финансирање пројеката за санацију локалних депонија смећа које су извор заразе,

-санирање нехигијенских насеља која су узела маха, која се не могу легализовати, би био приоритет органа локалне самоуправе.

8. Пијаце

Садашњи начин организовања рада пијаца свих врста (зелене пијаце, кванташке пијаце, буљве пијаце, тезге и киосци) је такав да не одговара интересима ни лицима која на њима продају робу, ни лицима која корист услуге, а ни грађанима на чијој територији се налазе те пијаце.

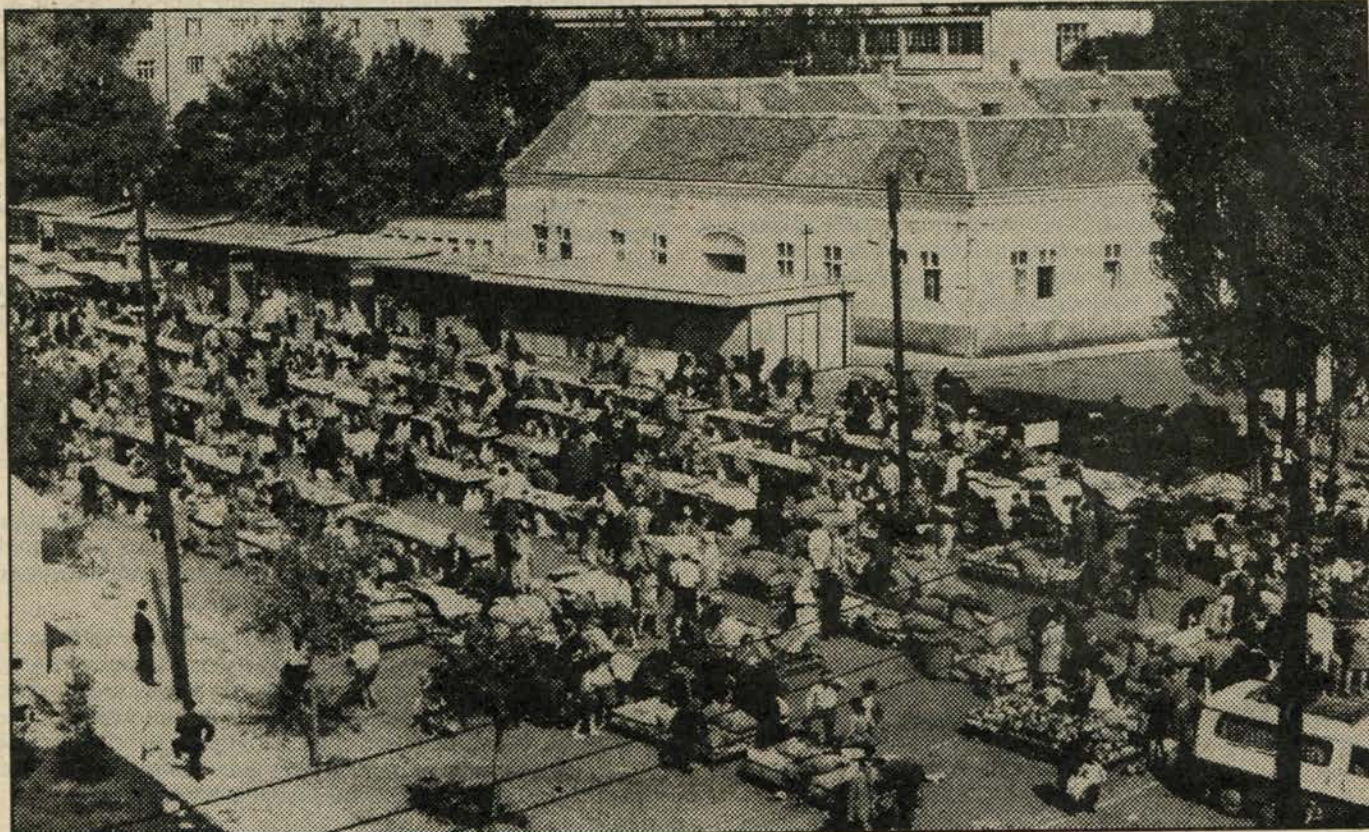
Разлог овоме је у схватању да организовање рада пијаца спада у комуналну делатност, а што је довело до монопола јавних-државних предузећа у овој области.

Последице су свима нама добро познате: пијаце су неравномерно распоређене на територијама градова и општина; пијаце су без основних услова за одржавање хигијене; таксе за коришћење пијаца, тезги и пијачног простора су велике и несразмерне квалитету услуге која се пружа; приходи остварени на овај начин јавна комунална предузећа ненаменски троше, јер су потпуно ван контроле локалне самоуправе, а под непосредним патронатом партије на власти; монопол који ова предузећа поседују је узрок великих злоупотреба и афера које потресају ову делатност.

Приватизација, либерализација и слободна тржишна утакмица и у овој области ће довести да наше пијаце буду понос сваке општине и сваког града, и да овај простор буде сигуран извор финансирања рада органа локалне самоуправе, а што би у крајњем довело до смањења пореског оптерећења грађана.

Решења за превазилажење садашњег хаоса који у овој области влада су:

-садашња јавна комунална предузећа у поступку трансформације превести у стандардна предузећа, која је по-



требно у наредној фази приватизовати, како би учинила економски ефикасним и способним за тржишну утакмицу,

-постојеће површине намењене пијацама би локална самоуправа преко конкурса уз надокнаду уступала на коришћење свим заинтересованим субјектима,

-на овај начин би се омогућило да и постојећа и нова предузећа конкуришу за добијање права за организовање пијаца, а посао би добили најбољи, најопремљенији, најефикаснији и најјефтинији, а што би било на корист и продаваца и купаца,

-између органа локалне самоуправе и изабраног предузећа би односи били регулисани уговором, чијом садржином би били регулисани сви релевантни односи између уговорених страна,

-омогућило би се физичким и правним лицима који поседују одговарајући простор, да организују рад пијаца уз претходно испуњење одговарајућих техничких, санитарних и хигијенских услова,

-улога државе би била у строгој инспекцијској контроли над радом пијаца, и контроли здравствене и санитарне исправности робе која се на пијацама продаје.

9. Зелене површине

Концепт државне и друштвене својине, национализација целокупног привредног потенцијала и подржављење обављања свих делатности довели су до трагичних последица у свим областима, па и у области одржавања и обнављања зелених површина којих је сваки даном у свим насељима све мање.

У систему у коме је све нижије, и све свачије, осим оног што је у приватној својини комунистичке и социјалистичке врхушке, зелене оазе су постале идеалне површине за топли и сигурни дом наших општинских и градских моћника и њихових миљеника. Нема општинских и градских моћника и њихових миљеника. Нема општине и града у Србији у којој нису безочно окупирани најлепши паркови, омиљена излетишта и амбијенталне целине.

Садашња локална самоуправа се изродила у главног упропашћивача зелених површина, а све то зарад личног уживања и личног профитирања социјалистичке и комунистичке мафије.

Ова област је намерно запостављена, па су насељена места постала бетонске спаваонице, у којима не живе они који су одлучивали о њиховом грађењу, већ они који су били приморани. Јавна предузећа за одржавање зелених површина су се претворила у личне баштоване узурпатора зелених површина.

Решења која ми нудимо су реална, модерна, корисна и остварива, јер локална самоуправа за коју се залаже Српска радикална странка треба првенствено да брине о зеленим површинама, парковима, излетиштима и амбијенталним целинама и то на корист грађана.

Уместо фраза и парола, урадићемо следеће:

-постојеће зелене површине ћемо заштитити од њиховог даљег смањивања и упропашћавања увођењем мораторијума на њихово даље "оплемењивање" које се сада састоји од свакодневне градње разних "пословних и стамбених објеката" који су преплављивали паркове и излетишта,

-у законску регулативу би унели светске стандарде о неопходним површинама под зеленилом у сразмери са бројем становника,

-органи локалне самоуправе (општине и градови) би се обавезали да из својих буџета, а из прихода остварених издавањем простора за организовање пијаца, финансирају одржавање постојећих и уређење нових зелених површина, паркова и излетишта,

-поверовање послова одржавања паркова и излетишта ће се вршити на основу јавног конкурса, како би се избегао монопол садашњих јавних предузећа за пружање ових услуга, која су скупа и неспособна за обављање овог посла, а са друге стране би се на овај начин омогућило увођење тржишне утакмице и у овој области што би довело до побољшања квалитета у пружању ових услуга,

-преко школа, еколошких и сродних организација би се подстицала свест грађана о неопходности чувања и унапређења зелених површина, без којих нема живота посебно у великим и урбаним срединама.

10. Кафилерије

Данашња ситуација у овој области не задовољава ни грађана који желе да без страха шетају улицама наших градова и општина, ни грађане који желе да своје кућне љубимце без страха прошећају кроз паркове. Незадовољни су и љубитељи животиња, јер се над овим недужним створењима спроводи зверска хајка. Све чешће наше улице се претварају у ловишта без ловостаја, све чеће наши грађани долазе у опасност да погину од залуталог метка ревносних ловаца, који своје способности исказују над животињама које лутају нашим градовима и селима.

И у овој области, као и у свим другим ова накардна власт уме само да ствара проблеме, које после решава на начин који јој је најлакши, не водећи рачуна о последицама.

Локална самоуправа има своје разлоге постојања баш због оваквих проблема, који су по својој природи такви да их је најбоље решавати кроз ове институције.

Улога централне власти би се сводила на прописивање санитарних и ветеринарских услова за држање и чување животиња у градовима и насељима, и ова власт би вршила контролу спровођења ових прописа од стране локалне самоуправе и грађана.

Савремени услови живота, поготово у великим урбаним центрима намећу хитно решење овог проблема који прети да изазове здравствену катастрофу широких размера. Подаци о броју бесних животиња се као и све остало крије, како би се умирило грађанство, које, о великом броју случајева пострадалих сазнаје случајно.

Решења има, као и за све проблеме, када се они решавају на стручан начин и када их решавају озбиљни компетентни људи.

Ми вам нудимо решења која су прихватљива свима и која овај проблем који мучи све градове света, своди на сталан и стручан рад како органа локалне самоуправе, тако и грађана:

-установили би се строги прописи за чување животиња у свим насељима, са тачно прописаним обавезама власника животиња, чије непоштовање би било санкционисано високим казнама,

-урбанистичким плановима би се установиле локације за изградњу кафилерија, које би морале да испуњавају строге услове за обављање ове делатности,

-укидање напуштених животиња би се обављало на начин да се спречи угрожавање живота грађана, који су данас можда више угрожени од шинтера, него до животиња,

-органи локалне самоуправе би у сарадњи са друштвима за заштиту животиња вршили едукацију грађанства и развијали љубав према животињама, како би се спречило куповање животиња, као играчака за разоноду, које се после остављају по улицама,

-како би се побољшао рад свих служби, органи локалне самоуправе би из такси које би наплаћивали за држање

животиња, подстицали рад установа за уклањање животиња.

11. Одржавање локалних путева и паркирање

Одржавање и изградња локалних путева и простора за паркирање је и до сада била у надлежности органа локалне самоуправе (општине и града); а свима нама је познато каквим путевима се возимо и какви су услови за паркирање.

Накаратно извршено разграничење надлежности између државе и њених органа локалне самоуправе када је ова област у питању и непремерно организовање начина пружања услуга, заједно са задржавањем друштвене својине и јавних комуналних предузећа довели су до тога да локални путеви не постоје, да сваког од нас хвата паника када у граду треба да паркирамо возило.

Многи су осетили на својим аутомобилима последице кратера на нашим улицама, и немогућности да се било каква штета надокнади. Сви смо сведоци да се проблем недостатка простора за паркирање решава само репресивним методама (а што је и карактеристично за ову власт), тако што се непрописно паркирани аутомобили односе већ свима добро познатим "пауком".

Решења која данашња власт и локална самоуправа нуде су непримерена времену и условима у којима грађани живе. Трома и неефикасна, технолошки запуштена јавна предузећа за пружање ових услуга, спутана приватна иницијатива, непостојање јасних прописа, и скоро никаква контрола инспекцијских органа су основне препреке за успостављање ефикасног система одржавања локалних путева и паркиралишта.

Повећање саобраћаја, и општи технолошки напредак треба да омогуће сваком грађанину комфоран живот у граду уз коришћење аутомобила, али све то тражи савремена и флексибилна решења која ова власт не може и неће да спроведе.

Основне поставке програма Српске радикалне странке су лек и за решење ових проблема.

А. Локални путеви

-постојећа јавна комунална предузећа за одржавање улица и локалних путева и одржавање саобраћајне сигнализације су се показала као неспособна да одговоре задацима који су пред њих постављени, јер су била у монополском положају, строго финансирана из буџета и тиме незаинтересован за економски ефикасно обављање своје делатности, а што је све доводило до сталних повећања такси за кориснике моторних возила, и локалних буџета за покривање стално растућих расхода,

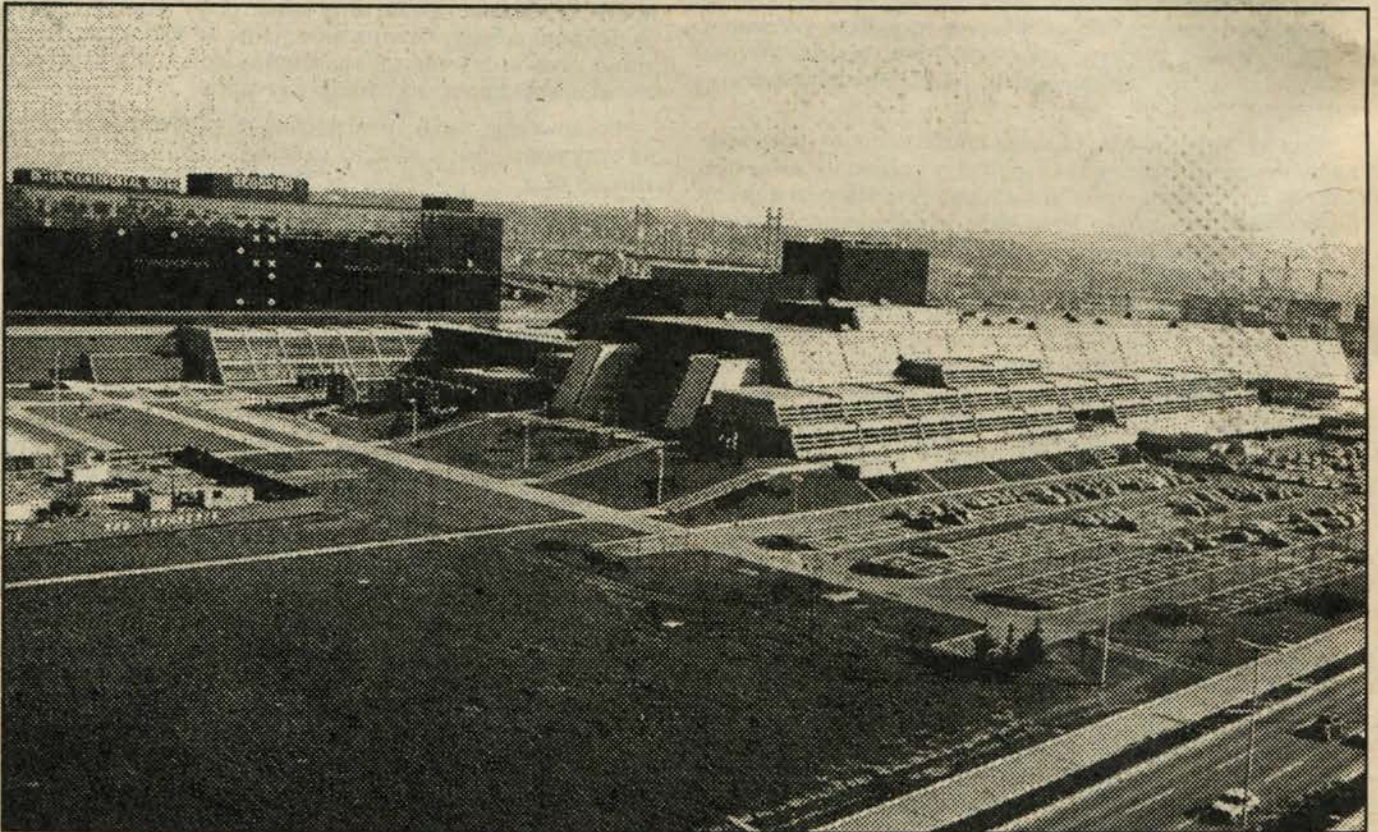
-стога је неопходно ова предузећа ставити у услове тржишне утакмице, а локалној самоуправи поред права да одржава локалне путеве, то ставити у обавезу, за чије извршење би одговарали и грађанима са своје територије, и непосредно држави преко сталног инспекцијског надзора,

-самоникли приватни сектор, који је економски рационалнији и тиме ефикаснији, а који је данас уклоњен са привредне сцене, је кључ решења овог проблема,

-основно право, а и интерес грађана са територије општине и града је да имају асфалтиране улице и да се оне одржавају, ако и да имају урађену сигнализацију, као што је интерес тих истих грађана да ову услугу плате што јефтиније,

-овај циљ се постиже тако што се ови послови, као и у развијеном свету, преко конкурса уступају најбољем и најјефтинијем понуђачу, тако да органи локалне самоуправе, а самим тим и грађани имају увида у то ко, како и по којој цени, те послове обавља, а у случају да се ти послови лоше обављају, постоји могућност, које сада нема, да се изабере друго предузеће,

-овај начин обављања ових комуналних делатности ће довести до нормалног функционисања саобраћаја и на локалним путевима.



Б. Паркирање

Осим већ свима добро познате афере из главног града "Паркинг плус", која је уместо да доведе до коначног решења проблема паркирања у главном граду, довела до тога да се овај пројекат искористи за илегално пребацивање новца штедиша Дафимет банке у иностранство, те до судског спора који ће главни град, односно његове грађане довести до просјачког штала, ова власт, и оваква локална самоуправа нису грађанима ни у главном граду, ни у осталим градским центрима понудили решења за овај проблем који је и у далеко већим и саобраћано оптерећенијим градовима успешно решен.

Ова област је у читавом свету схваћена као начин за попуно буџета локалне самоуправе, и као извор за финансирање оних делатности локалне самоуправе које се не могу непосредно тржишно финансирати.

Давањем концесија за обављање ове делатности постиже се:

-да локална самоуправа престане да буде та која ће из својих средстава финансирати нових пракиралишта и јавних гаража, а што ће довести до смањења укупних трошкова локалне самоуправе који у овој делатности нису мали,

-да се за сваки град и свако насељено место пре уступања концесија уради стручни елаборат, који ће поштовати специфичности сваке средине,

-да се у овој делатности ангажује страни капитал и страно искуство, а домаћа радна снага и домаћи грађевински капацитети,

-да локална самоуправа, као и у читавом свету, кроз услове задавање концесије пропише цене, начин обављања

ове услуге, обавезе предузећа за изградњу паркиралишта и јавних гаража, на који начин се штити корисник услуга од могућих злоупотреба, док се трошкови за обављање ове делатности, који нису мали, пребацују директно на самог корисника, јер он услугу плаћа па се избегава као до сада да се трошкови јавних пракиралишта и гаража кроз јавна предузећа и буџет пребацује на све грађане,

-да коришћење аутомобила престане да буде ноћна мора.

12. Верске установе

Из односа Српске радикалне странке према српском националном питању и ставу странке према Српској православној цркви као једном од темеља опстанка нашег народа произилази и однос према цркви и црквеним установама.

Ова власт врши систематско и планско разбијање духовног и религијског живота српског народа, перфидним омогућавањем грађана да врше верске обреде, тако што се цркве и верски објекти не граде тамо где је највећа концентрација верника у великим градским средиштима. Добијање урбанистичких и других дозвола је скопчано са великим трошковима, уколико се и успе добити нека локација за градњу цркве. Постојеће цркве и манастири су наводно под заштитом државе, која би их најрадије прогласила споменицима прошлости. Систематске бриге о њима нема.

Опште сиромаштво у које је овај народ доведен намерном пљачком режима, и поновна борба против приватног сектора, неприметно остављају последице у овој области. Нема више ктитора, нема више добротвора.

Црква се спречава и у њеној мисији помоћи унесрећеним и униженима. Зато цвета астрологија, врачање, скидање црне магије, а секте се множе таквом брзином да их више нико и не може набројати.

Одговоран и богат грађанин, и одговорна локална самоуправа имају могућности да помогну тамо где данашња држава неће.

Локална самоуправа коју ће успоставити Српска радикална странка ће се озбиљно посветити овом проблему, тако што ће:

-у сваком насељеном месту у коме сада нема цркве бесплатно Српској православној цркви доделити локацију за изградњу храма. У случају потребе на сличан начин ће се поступити и у односу према другим верским заједницама,

-из буџета локалне самоуправе ће се финансирати комплетна инфраструктура,

-поступак добијања свих неопходних дозвола и решења ће бити ослобођена свих локалних такси,

-сви верски објекти који су у поступку национализације прешли у власништво општина и градова ће бити враћени,

-слободан простор који сада стоји празан и нема своју намену, а којег по нашем сазнању има много, служио би за организовање верске наставе за коју сада влада велико интересовање, али Српска православна црква не може да обавља првенствено због недостатка простора.

Овај програмски манифест представља полазну основу за израду појединачних предизборних програма општинских одбора Српске радикалне странке.

Централна отаџбинска управа
Српске радикалне странке

ТРГ ПОБЕДЕ 1
11080 ЗЕМУН

ТЕЛЕФОН РЕДАКЦИЈЕ
011/613-851
ФАКС 011/612-879
ТЕЛЕФОН МАРКЕТИНГА
011/198-323/107

МИ СМО У ЦЕНТРУ ДОГАЂАЈА



ЗЕМУНСКЕ НОВИНЕ

ИЗЛАЗЕ СВАКОГ 5. И 20. У МЕСЕЦУ

ЦЕНА САМО 3 ДИНАРА

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЈЕДИНЕ СТРАНАЧКЕ НОВИНЕ
У СРБИЈИ

И СРПСКИМ ЗЕМЉАМА

РЕДОВНИ БРОЈЕВИ

ИЗЛАЗЕ СВАКОГ МЕСЕЦА

ВАНРЕДНЕ БРОЈЕВЕ ШТАМПАЈУ
ОКРУЖНИ И ОПШТИНСКИ ОДБОРИ
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЦЕНА САМО 3 ДИНАРА



НОВО!
БЕОГРАДСКО ИЗДАЊЕ
ЦЕНА САМО 1 ДИНАР

ФРАНЦУСКА 31, 11000 БЕОГРАД, ТЕЛЕФОН РЕДАКЦИЈЕ: 011/625-231